НАРОДНА АРМІЯ
1 грудня, 2016
#47 (5476)

З ДНЕМ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ!

МІНІСТР ОБОРОНИ УКРАЇНИ
ГЕНЕРАЛ АРМІЇ УКРАЇНИ СТЕПАН ПОЛТОРАК:

«РЕФОРМУВАННЯ ВІЙСЬКА ЗА СТАНДАРТАМИ НАТО — НАЙОПТИМАЛЬНІШИЙ ШЛЯХ ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ЙОГО БОЄЗДАТНОСТІ, А ВІДТАК І ОБОРОНОЗДАТНОСТІ ВСІЄЇ КРАЇНИ»

стор. 2-3

«БУДЬ-ЯКА АРМІЯ МОЖЕ МАТИ ПРЕКРАСНИЙ ФАСАД, АЛЕ ПЕРЕВІРЯЄТЬСЯ ВОНА ТІЛЬКИ БОЙОВИМИ ДІЯМИ»

Як розвивалося українське військо за роки незалежності та як зміцнилося за час бойових дій, розповідають військові експерти

стор. 4

«НАШЕ ВІЙСЬКО НИНІ ОДНЕ З НАЙБІЛЬШ БОЄЗДАТНИХ У ЄВРОПІ»

Інтерв'ю з начальником Генерального штабу — Головнокомандувачем Збройних Сил України генералом армії України Віктором Муженком

стор. 6-7

ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ: МАРШ ДОВЖИНОЮ 25 РОКІВ

Напередодні ювілейної річниці нашого війська пригадаймо разом, який шлях пройшла наша армія за чверть століття

стор. 8-9

ГЕРОЙ УКРАЇНИ АНДРІЙ ТКАЧУК ВОЮЄ В РІДНИХ МІСЦЯХ. ЦЕ ПОДВІЙНО ВІДПОВІДАЛЬНО І ПОДВІЙНО БОЛЯЧЕ...

У першому бою з ворогом підрозділ офіцера знищив танк, три БМП і більше 20 бойовиків

стор. 10

МАЙЖЕ 29 МІЛЬЙОНІВ УКРАЇНЦІВ ВИСЛОВИЛИСЯ ЗА НЕЗАЛЕЖНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ

1 грудня був проведений історичний всеукраїнський референдум. У референдумі взяли участь 31 мільйон 891 тисяча 742 українці, тобто понад 84 відсотки громадян, які мали право голосувати

стор. 18

ДИВЕРСІЙНИЙ «ЦИРК» У КРИМУ,

або Навіщо Кремль знову влаштовує на півострові «театральні постановки», антигероями в яких виставляє українців

стор. 20

МАСКУВАЛЬНИЙ «ХЕНД МЕЙД» ВІД «КРАМАТОРСЬКИХ БДЖІЛОК»

5 грудня — Міжнародний день волонтерів

стор. 22

«РЕФОРМУВАННЯ ВІЙСЬКА ЗА СТАНДАРТАМИ НАТО — НАЙОПТИМАЛЬНІШИЙ ШЛЯХ ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ЙОГО БОЄЗДАТНОСТІ, А ВІДТАК І ОБОРОНОЗДАТНОСТІ ВСІЄЇ КРАЇНИ»

Збройні Сили України зустрічають своє 25-річчя, ведучи бойові дії на Сході країни та проваджуючи небувалі за масштабом реформи, об'єктивна необхідність яких назріла давно. Перші результати змін у війську, що відбулися за останні два роки, — очевидні та відчутні для військовослужбовців. Про перебіг та подальший курс реформування Збройних Сил України за натовськими стандартами розповів Міністр оборони України генерал армії України Степан ПОЛТОРАК

Міністр оборони України генерал армії України Степан ПОЛТОРАК

— Усі бачать, як змінилася армія за два роки. Проведення кардинальних реформ у війську, його технічне підсилення, зрозуміло, потребують значних фінансових витрат. Степане Тимофійовичу, як ви оцінюєте запланований військовий бюджет на 2017 рік? Чи вистачить цих коштів війську для проведення розпочатих реформ?

— Забезпечення потреб Збройних Сил України за останні два роки значно покращилося. Це факт. Якщо 2014 року на потреби Збройних Сил було спрямовано 26,5 млрд грн, що становило 1,68% ВВП, то на 2015-й Міністерству оборони у Держбюджеті було призначено 47,9 млрд грн, а на 2016-й затверджено (з урахуванням змін) 55,9 млрд грн (2,47% ВВП).

Згідно з вимогами документів стратегічного планування, загальний обсяг фінансування сектору безпеки і оборони має становити щороку не менше 5% ВВП, зокрема видатки на оборону — не менше 3%.

Проектом Закону України «Про Державний бюджет України на 2017 рік», схваленого 15 вересня 2016 року Кабінетом Міністрів України, Міністерству оборони передбачено 64,1 млрд грн (2,48% ВВП). Це майже на 8,2 млрд грн, або на 14,6% більше порівняно з 2016 роком.

Ми маємо той бюджет, який може дозволити собі Україна в сучасних реаліях. Звичайно, всі ми хочемо більшого, але реальність не залишає вибору між тим, чого ми хотіли б, і тим, що можемо собі дозволити.

Українське військо сьогодні нагодоване, вдягнене у сучасну форму, озброєне нехай не за останніми новинками, але достатньо для того, аби мати добре вмотивовану армію, що здатна захистити свій народ. У цілому запланований обсяг видатків Міністерству оборони оцінюю позитивно.

— До початку військової агресії РФ проти України наше військо технічно фактично не оновлювалось. Попри те що впродовж останніх двох з половиною років вітчизняна «оборонка» активно постачає до війська відремонтовану та модернізовану бойову техніку та озброєння, питання технічного підсилення Збройних Сил України залишається надактуальним. Яка ситуація з виконанням оборонного замовлення на 2016 рік?

— У листопаді уряд погодив надання оборонному відомству одного мільярда гривень, які були зарезервовані в Державному бюджеті на потреби оборони. Половина з цих коштів передбачена на закупівлю озброєння та військової техніки.

Таким чином, на сьогодні у Державному бюджеті України на 2016 рік на ці цілі передбачено за загальним фондом близько 4,7 мільярда гривень. На цей фінансовий ресурс ми закупили ракетно-артилерійське, бронетанкове озброєння і військову техніку, літаки та вертольоти, засоби розвідки та спостереження, автомобільну техніку та інші види озброєння і військової техніки. Додам, що впродовж року на озброєння війська було прийнято 17 нових зразків ОВТ.

«ПРОЕКТОМ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ДЕРЖАВНИЙ БЮДЖЕТ УКРАЇНИ НА 2017 РІК» МІНІСТЕРСТВУ ОБОРОНИ ПЕРЕДБАЧЕНО 64,1 МЛРД ГРН (2,48% ВВП). ЦЕ МАЙЖЕ НА 8,2 МЛРД ГРН, АБО НА 14,6% БІЛЬШЕ ПОРІВНЯНО З 2016 РОКОМ»

Водночас хочу зазначити, що створення нових зразків сучасного озброєння в Україні неможливе без глибокого реформування оборонно-промислового комплексу та підвищення спроможностей національної економіки. Нам конче потрібні новітні технології, сучасні виробничі потужності, навчений персонал та довготривалі інвестиції.

— Перехід Українського війська на стандарти НАТО заплановано завершити до 2020 року. Чи реально за такий короткий термін реформувати Збройні Сили, зокрема в питаннях логістики, системи управління, документообігу, забезпечення тощо?

— Шлях розвитку Збройних Сил, який ми обрали та затвердили у стратегічних оборонних документах, нелегкий і довготривалий. Але реформування Української армії за стандартами НАТО є одним із найоптимальніших шляхів підвищення рівня її боєздатності, а відтак і обороноздатності всієї країни.

Зараз ми знаходимося на марші. Уже багато чого зроблено, але попереду — ще не менш важкий шлях. Ми відпрацювали Стратегію національної безпеки і оборони, Військову доктрину. Ми там вперше записали наше прагнення вступити до Альянсу та чітко визначили наш рух до Європи. Затверджений Стратегічний оборонний бюлетень є дорожньою картою з почасовим графіком втілення кожної реформи.

Наразі у Міністерстві оборони України завершено розробку проекту Державної програми розвитку Збройних Сил України на період до 2020 року, який знаходиться на розгляді уряду. Більшість заходів цієї програми спрямовані саме на досягнення стандартів НАТО. Взагалі завдання, яке стоїть перед нами, досить амбітне і не може бути виконане дуже швидко.

Разом із тим питання переходу на стандарти НАТО треба розглядати набагато ширше, адже його кінцевою метою є досягнення критеріїв, необхідних для вступу до цієї організації. Саме тому це питання виходить за рамки Збройних Сил, адже набуття необхідних критеріїв передбачає перш за все зміни в державі, які стосуються і боротьби з корупцією, і побудови демократичного суспільства, і створення необхідних соціальних стандартів та забезпечення

У 2016 році на технічне підсилення війська виділено близько 4,7 мільярда гривень

належного рівня життя громадян і, безумовно, досягнення підрозділами Збройних Сил України готовності до виконання спільних завдань в операціях Альянсу.

Міністерство оборони та Збройні Сили України зі свого боку активно працюють над впровадженням стандартів Альянсу в усіх сферах діяльності. Точніше буде сказати, що Міністерство оборони впроваджує оборонну реформу з дотриманням прийнятих в НАТО принципів та правил.

Загалом у НАТО 1250 стандартів, із них 65% — оперативні. Це доктрини, настанови, методики тощо. 20% стосуються озброєння, військової техніки, засобів зв'язку, ще 15% — адміністративні. Більшість із них ми, я впевнений, засвоїмо. У нас діє Центр стандартизації, і зараз ведеться робота зі створення додаткових структурних підрозділів, які займалися б стандартизацією та напрацюванням відповідних документів.

Мені особисто дуже хотілося би, щоб Збройні Сили перейшли на стандарти НАТО якнайшвидше, проте це не залежить тільки від бажання. Наприклад, Республіка Польща та Чеська Республіка вже 17 років як набули членства в НАТО, але до цього часу продовжують впроваджувати стандарти Альянсу.

— Чим допомагають Українському війську наші іноземні партнери із США та країн ЄС?

— З першого дня російської агресії наші закордонні партнери дали нам зрозуміти і відчути, що ми не одні у цьому протистоянні. Україна отримувала і отримує політичну і матеріальну підтримку від країн Альянсу та ЄС.

Ми високо цінуємо допомогу, яку надають наші союзники, щоб полегшити нагальні потреби Збройних Сил України. Ми продовжуємо отримувати допомогу від іноземних держав і сподіваємось на подальшу підтримку партнерів. Їхня допомога використовується для підвищення оперативних спроможностей та боєздатності частин і підрозділів Збройних Сил України, які беруть участь в антитерористичній операції. Завдяки їхнім зусиллям нам вдалося покращити загальний рівень матеріально-технічного забезпечення військ.

Так, з початку 2014 року для потреб Збройних Сил України отримано РЛС контрбатарейної боротьби, засоби зв'язку, навігації та спостереження, індивідуального захисту, медичного обладнання, матеріалів, транспортних засобів медичної евакуації тощо на суму більше 189 млн дол. США. Матеріально-технічна допомога надавалася 18 країнами світу.

До кінця цього року та в 2017-му очікується отримання матеріальних засобів на суму ще близько 175 млн дол. США. Вона включатиме автомобільну техніку, засоби зв'язку, прилади нічного бачення, автомобільні запчастини, обладнання для польових шпиталів тощо.

Яскравим прикладом іноземної підтримки став Комплексний пакет допомоги для України, схвалений у липні цього року за підсумками Варшавського саміту НАТО главами держав та урядів Альянсу. Він передбачає 13 магістральних напрямів та 40 піднапрямів надання матеріально-технічної та практичної допомоги. На реалізацію конкретних проектів спрямовано вісім спеціальних трастових фондів НАТО для України, чотири програми НАТО і допомога від союзників по двосторонній лінії. Консультативно-дорадча підтримка Україні з боку НАТО в КПД виведена на стратегічний рівень і охоплює 10 сфер.

Хочеться додати, що в структурі Міністерства оборони та Генерального штабу працюють 23 іноземні радники. Зокрема вони брали участь в опрацюванні стратегічних оборонних документів. Уже приступили до роботи радники стратегічного рівня із США, Канади, Литви, Великобританії.

«У НАСТУПНОМУ РОЦІ ОЧІКУЄТЬСЯ ОТРИМАННЯ МАТЕРІАЛЬНИХ ЗАСОБІВ ВІД СОЮЗНИКІВ НА СУМУ БЛИЗЬКО 175 МІЛЬЙОНІВ ДОЛАРІВ США»

— Окреме питання — підготовка особового складу в відповідності до вимог країн НАТО. Наскільки оперативно та ґрунтовно вона проводиться?

— На сьогодні підготовку з іноземними інструкторами пройшли вже понад дві тисячі військовослужбовців. Це тільки на території України. За стандартами НАТО вже підготовлено чотири батальйони. Завершується підготовка п'ятого.

Також за підтримки Сполучених Штатів Америки, країн Балтії та Канади завершується перша черга створення Центру підготовки Сил спеціальних операцій. Паралельно триває підготовка інструкторів для цього центру. Два випуски вже здійснено. За планом, у грудні приступимо до подальшого відбору кандидатів для підготовки інструкторів уже третього циклу.

Додам, що інструктори з Великобританії також навчають українських військовослужбовців техніці ведення бою у місті та в умовах пересіченої місцевості, здійснення патрулювання, охорони та оборони важливих об'єктів, протидії диверсійно-розвідувальним групам, супроводження автомобільних конвоїв.

Британці мають багаторічний досвід війни в Афганістані проти бойовиків Талібану. Але ці бойові дії не можна порівнювати з тими, що веде Україна проти російських загарбників, озброєних танками і важкою артилерією, тому британці намагаються запозичити в українців не менше, ніж вчать нас. Загалом найближчим часом Велика Британія планує в рази збільшити обсяги допомоги. Наступного року тренувальною місією Великої Британії в Україні буде підготовлено за стандартами НАТО близько п'яти тисяч наших військовослужбовців.

Запроваджуються новації і в організації системи управління та зв'язку, логістичного й медичного забезпечення.

— Які зміни вже сьогодні можуть відчути на собі солдати в світлі реформ Міноборони?

— Перші результати реформування вже відчули на собі бійці та й побачили чимало громадян України. Перш за все мова йде про підвищення грошового забезпечення, яке ми здійснили на початку 2016 року. А під час військового параду до 25-ї річниці Незалежності України ми продемонстрували нову форму українського війська, в яку поступово будуть переодягнені всі військовослужбовці нашого війська. Також до Збройних Сил постачаються нові зразки польової форми одягу: зимові куртки та штани, зимові черевики з високими берцями. Цими речами в першу чергу забезпечуються військові, які несуть службу в районі проведення антитерористичної операції. В майбутньому військова форма та елементи екіпірування й надалі вдосконалюватимуться.

Окреме питання — запровадження електронного обліку речового майна.

Варто сказати і про реформування системи харчування у Збройних Силах України. Результати проведених експериментів в окремих військових частинах Львова та Одеси виявилися успішними, головне — військовослужбовці новаціями на кухні залишилися задоволеними. У 2017 році планується перехід майже 25% війська на нову систему з елементами шведського столу, різноманітнішим раціоном та смачнішими стравами. 2019 року кожен наш військовий харчуватиметься не гірше, ніж солдати провідних армій світу.

А ще оборонному відомству вдалося впровадити нові сухпаї. Те, що вони сухі, звучить лише номінально, це повноцінний польовий раціон, який перевірявся в бойових умовах і схвалений самими ж військовослужбовцями. Планується, що 125 тисяч таких наборів буде закуплено вже до кінця цього року. Позитивних змін вже у нашому війську чимало, наступного року вони будуть більш відчутними.

— Степане Тимофійовичу, чого побажаєте нашим воїнам напередодні 25-річчя Збройних Сил України?

— Наша армія у свої 25 вже зміцніла, пройшла бойове хрещення, набула досвіду. І зараз можна із впевненістю сказати: Збройні Сили України — сильна армія, достойна свого народу. Ми продемонстрували свої сили та мужність у бою. Шановні військовослужбовці! Ви довели, що дух українського воїна не зламати. Хочу потиснути руку кожному з вас та подякувати за гідну службу!

У цей святковий день бажаю міцного здоров'я, добробуту, мирного неба над Україною!

З Днем Збройних Сил України!

Інтерв'ю підготував Дмитро РОМАНЮК

Процес зростання рівня боєздатності в українському війську став безперервним

«БУДЬ-ЯКА АРМІЯ МОЖЕ МАТИ ПРЕКРАСНИЙ ФАСАД, АЛЕ ПЕРЕВІРЯЄТЬСЯ ВОНА ТІЛЬКИ БОЙОВИМИ ДІЯМИ»

ЯК РОЗВИВАЛОСЯ УКРАЇНСЬКЕ ВІЙСЬКО ЗА РОКИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ТА ЯК ЗМІЦНИЛОСЯ ЗА ЧАС БОЙОВИХ ДІЙ, РОЗПОВІДАЮТЬ ВІЙСЬКОВІ ЕКСПЕРТИ

Народний депутат України Дмитро Тимчук:

— Фактично всі роки незалежності України, до початку військової агресії РФ проти неї, наше військо деградувало. Спочатку армія існувала за рахунок «підшкірного жиру», що був накопичений у значній кількості. Пізніше «підшкірний жир» почав масово продаватися. Фактично деградація війська здійснювалася шляхом розпродажу наявних ресурсів. Після помаранчевої революції цей процес, на жаль, продовжувався. З одного боку лунали гучні декларації про розвиток України, турботу про національну безпеку і оборону, але де-факто то був етап з подальшим занепадом війська. Проте слід зазначити, що саме тоді все ж таки були думки та спроби запровадити стандарти НАТО в оборонній сфері, перейти на натовську структуру «J», оптимізувати військо тощо. Також було прийнято Державну програму розвитку Збройних Сил України. Але на виході всі ці реформи залишились у задумах, оскільки не вистачило політичної волі довести справу до кінця.

Сьогодні ми проходимо саме той шлях, який ми мали вже завершити.

За Януковича була установка на розвал армії. Тоді з високої політичної трибуни почали говорити, що для України загрози немає і взагалі незрозуміло, навіщо була потрібна армія. Всіма тими діями цілком виправдовується процес розпаду.

Документи, які є сьогодні в Комітеті національної безпеки і оборони ВР України, свідчать про те, що за Януковича знаходилися ресурси, які підлягали розпродажу, попри те, що «все було вкрадено до нас». Тож розпродаж ОВТ, обладнання та предметів військового призначення, які були на складах ЗСУ, успішно тривав, але вже не стихійно, а під гаслами про те, що для нас військової загрози не існує. Відповідно, плоди цього ми пожинали з початком російської агресії, маючи повністю деградоване військо. За документами у нас були тисячі одиниць військової техніки, яка була масово розукомплектована та розграбована й абсолютно небоєздатна. Та навесні 2014 року ми почали створювати той прообраз української армії, яка потрібна Україні для захисту від зовнішнього агресора.

«МИ МАЄМО ТОЙ КОМПЛЕКТ БОЙОВИХ ЧАСТИН, ЯКИЙ МОЖЕ СТРИМАТИ ЗОВНІШНЮ АГРЕСІЮ»

Наразі ми чуємо дуже велику критику щодо стану озброєння, укомплектованості підрозділів та частин у районі АТО, логістики тощо. Вважаю це цілком правильним та потрібним, але важливо, щоби ця критика була компетентною і надходила від людей, які добре розуміють, що вони говорять, не створюючи чергової хвилі «зрадофільства» та зойків про те, що все погано. Насправді недоліки є, але при цьому слід обов'язково враховувати, що ідеальних армії не існує. Ідеальної системи обороноздатності не буває. Недоліки є скрізь. У нас вони проявляються найбільш гостро, адже на нашій території йде війна. Будь-яка армія може мати прекрасний фасад, але перевіряється вона тільки бойовими діями. Це аксіома.

Сьогодні ми можемо сказати, що за два роки важкої економічної ситуації та ведення бойових дій Збройні Сил України сильно реформувалися. У результаті ми маємо той комплект бойових частин, при чому з різних родів військ та видів Збройних Сил, які можуть стримати зовнішню агресію. Про їх ефективність можна говорити хоча б тому, що українській армії вдалося стримати агресію Росії, нехай і у форматі гібридної війни. Проте ми добре знаємо, що Росія не шкодувала ні озброєння, ні своїх кадрових військовослужбовців як у ролі радників, так і в ролі військових підрозділів, приміром, спецпризначенців ГРУ. Не шкодувала вона і танкістів, артилеристів, а також ресурсів для Донбасу — аби ця зараза розповзлася якомога далі. Але тим не менш, Збройним Силам України вдалося це локалізувати й успішно протистояти сьогодні загрозам.

Думаю, що це найкращий показник реформ, які втілювалися у війську протягом останнього часу.

Директор Офісу зв'язку НАТО в Україні пан Олександр Вінніков:

— За два останні роки Збройні Сили України пройшли значний шлях. Було реалізовано декілька значних проектів щодо реформ у Збройних Силах України, зокрема у системі закупівель, харчування, речового забезпечення, палива, автоматизації логістики, військової медицини тощо. Реформи, над якими зараз у Міноборони України працює Проектний офіс реформ, мають підвищити ефективність Збройних Сил, запровадивши найкращі управлінські методики країн НАТО у ключових функціональних підрозділах оборонного відомства. Ці проекти багато в чому допомогли Україні стримувати російську агресію. Втілювати системні реформи допомагає саме Офіс зв'язку НАТО. І ми це робимо двома основними шляхами. По-перше — завдяки команді радників, яка працює з українськими колегами, впроваджуючи комплексний огляд сектору безпеки та оборони України. Цей процес розпочався з прийняття таких важливих документів, як Стратегія національної безпеки, нова Воєнна доктрина. Нещодавно було ухвалено Стратегічний оборонний бюлетень, який є вкрай важливим документом, оскільки це дорожня карта для впровадження тих реформ в Україні, які мають забезпечити повну оперативну сумісність України зі стандартами НАТО до 2020 року.

По-друге, є програма з розбудови спроможностей України, які ми реалізуємо завдяки нашим трастовим фондам. Від початку агресії Росії НАТО створено 6 нових трастових фондів на підтримку України.

На Варшавському саміті прийнято рішення про надання Україні Комплексного пакета допомоги, який, окрім трастових фондів, передбачає надання консультацій, підтримку в проведенні реформ у секторі безпеки й оборони, поліпшення освіти в сфері безпеки тощо.

Директор інформаційно-консалтингової компанії Defence Express Сергій Згурець:

— До початку російського вторгнення було три спроби реформувати Збройні Сили України. Всі вони передбачали повний перехід армії на контракт і створення мобільних збройних сил для розв'язання можливих локальних конфліктів.

Реалізація першої програми почалася 2002 року. У 2005-му з'явилася нова держпрограма реформування і розвитку ЗСУ. Однак 2009 року її зупинили через нестачу коштів. З цієї ж причини досі не виконані три цільові програми переозброєння армії, затверджені 2007-го. Ідеться про будівництво нового корвета для флоту, оснащення армії оперативно-тактичним ракетним комплексом «Сапсан» і постачання до військ новітнього танка «Оплот». Замість нього ще 2005 року до армії почав надходити бюджетний варіант танка Т-64 — БМ «Булат». Ці машини воюють на Донбасі. Хоча, на мою думку, «Булат» уже не зовсім відповідає вимогам часу. Він, наприклад, не дозволяє вести бойові дії в темний час доби.

Третю програму реформування і розвитку ЗСУ до 2017 року затверджено у вересні 2013-го. Нестачу коштів планувалося компенсувати за рахунок реалізації надлишкового військового майна. Результат відомий.

Після початку боїв на Донбасі чисельність Збройних Сил України почала збільшуватися, досягнувши 250 тисяч. Почалися активні поставки озброєння та військової техніки. Фінансування війська помітно зросло. У 2016 році на потреби національної безпеки й оборони було виділено рекордну суму — понад 110 млрд грн (5% ВВП).

Спеціальний радник з питань оборони від Великої Британії Філ Джонс:

— Три найбільші досягнення Міністерства оборони України, що відбулися останніми роками, полягають у затвердженні Стратегічного оборонного бюлетня України, впровадженні системи публічних закупівель ProZorro та створенні Консультативної ради з питань оборонної реформи.

Стратегічний оборонний бюлетень чітко визначив, чого має досягнути оборонна реформа. Це перший документ стратегічного рівня, який Україна розробляла у співпраці з міжнародними консультантами. Суть оборонної реформи полягає не лише у побудові армії за світовими стандартами, але й у впровадженні механізмів управління, які забезпечать їх дотримання. Міністерство оборони України було першим органом виконавчої влади, який перейшов на закупівлі через систему ProZorro. Впровадження електронних закупівель, яке відбувалось за підтримки Проектного офісу реформ МОУ та іноземних радників, зробило закупівлі більш прозорими та свовчасними і вже принесло міністерству значну економію. Зараз треба працювати над більшою прозорістю та переходом на стандарти НАТО в процесі прийняття рішень щодо закупівлі озброєнь і техніки. Важливим досягненням Міністерства оборони України також стало створення в серпні цього року Консультативної ради з питань оборонної реформи, до складу якої увійшли чотири іноземні радники стратегічного рівня.

НОВА АРКА НАД ЧАЕС — 100 РОКІВ ГАРАНТІЇ РАДІАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ

У БУДІВНИЦТВІ НОВОГО КОНФАЙНМЕНТУ, ЯКИМ ДНЯМИ ПОВНІСТЮ НАКРИЛИ ЗРУЙНОВАНИЙ 30 РОКІВ ТОМУ РЕАКТОР ЧАЕС, БРАЛИ УЧАСТЬ 40 КРАЇН

Нове укриття над Чорнобильською АЕС

«30 років тому в Чорнобилі відбулася найбільша в світі техногенна катастрофа. 30 років тому десятки і сотні тисяч героїв-чорнобильців зробили все для того, щоб захистити світ від ядерної загрози. За 260 днів героїчних зусиль команда з 90 тисяч чорнобильців побудувала саркофаг, який був тоді розрахований рівно на 30 років, для того щоб захистити Київ, Україну і світ від ядерного забруднення. І через 30 років ми з вами знаходимося тут у сотні метрів від четвертого енергоблоку ЧАЕС при завершенні історичного будівництва», — сказав Президент України Петро Порошенко під час церемонії завершення процесу насування арки на об'єкт «Укриття» Чорнобильської атомної електростанції. Глава держави привітав усіх присутніх з цією, справді історичною подією, адже новий безпечний конфайнмент дозволить захищати Україну та світ від ядерної небезпеки.

Петро Порошенко назвав нове укриття унікальною спорудою, задля будівництва якої свої зусилля разом з Україною об'єднали 28 країн-донорів, які зібрали більш як 1 млрд 417 млн євро. До роботи над проектом було залучено 10 тисяч працівників у багатьох країнах світу. Загалом 40 країн взяли участь у цьому будівництві, повідомляє прес-служба Президента.

«Хтось порівнював цей об'єкт з Ейфелевою вежею чи статуєю Свободи. Це насправді унікальний об'єкт: 110 метрів у висоту, 257 метрів у ширину, 164 метри довжиною. Це є найбільша у світі рухома конструкція, яка коли-небудь будувалася людством», — наголосив він.

Глава держави особливо подякував країнам Великої сімки, надзвичайні й повноважні посли яких взяли участь в урочистому заході. США, Великобританія, Франція, Японія, Німеччина, Канада, Італія та інші країни допомагали у зведенні об'єкту «Укриття». Величезну роль відіграв і Європейський банк реконструкції та розвитку.

Президент окремо подякував французькому консорціуму «НОВАРКА», до складу якого входять компанії Bouygues та Vinci, які детально спроектували й побудували новий безпечний конфайнмент. Вони гарантують 100 років радіаційної безпеки.

«ЦЕ НАСПРАВДІ УНІКАЛЬНИЙ ОБ'ЄКТ: 110 МЕТРІВ У ВИСОТУ, 257 МЕТРІВ У ШИРИНУ, 164 МЕТРИ ДОВЖИНОЮ. ЦЕ Є НАЙБІЛЬША У СВІТІ РУХОМА КОНСТРУКЦІЯ, ЯКА КОЛИ-НЕБУДЬ БУДУВАЛАСЯ ЛЮДСТВОМ»

«Нехай сьогодні весь світ бачить, що можуть Україна і світ, коли об'єднаються. Як ми здатні захистити світ від ядерного забруднення та ядерної загрози. Було б дуже добре, якби ми і далі тримали цю міцну солідарність в ім'я миру», — сказав глава держави.

Петро Порошенко зазначив, що сьогодні Україна перебуває у важких умовах: «Ніхто й уявити собі не міг, що чорнобильське випробування буде не найгіршим і не найстрашнішим, що доведеться пережити Україні».

Довідково: *з метою ізоляції зруйнованого внаслідок Чорнобильської катастрофи реактора та запобігання викидам радіації у довкілля 1986 року зведено тимчасову споруду, що стала відомою як об'єкт «Укриття», або «саркофаг».*

Проект нового безпечного конфайнменту вперше представлено 2002 року. Концептуальний проект НБК, який було відібрано з 94 варіантів захисної споруди різних типів, було схвалено українськими органами регулювання 2004 року. Контракт на детальне проектування і будівництво НБК підписано 2007-го, а будівельні роботи розпочалися після очищення території 2010 року.

ЯКІ ПРОБЛЕМИ У ПІДРОЗДІЛАХ НА ПЕРЕДОВІЙ?

МІНІСТР ОБОРОНИ УКРАЇНИ ВІДРЯДИВ СПЕЦІАЛЬНІ МОБІЛЬНІ ГРУПИ В РАЙОН АТО ДЛЯ ВИВЧЕННЯ РЕАЛЬНОГО СТАНУ СПРАВ

Напередодні 25-ї річниці Збройних Сил України за дорученням керівника оборонного відомства генерала армії України Степана Полторака в район проведення антитерористичної операції виїхали робочі мобільні групи. Їхні головні завдання — вивчити реальний стан справ, який склався у частинах та підрозділах, дізнатися, які проблеми нині хвилюють бійців на передовій, аби оперативно їх розв'язати. Окрім того, керівники мобільних груп нагороджують фронтовиків, які відзначилися під час виконання бойових завдань.

Загалом посадовці тільки однієї мобільної групи вручили військовослужбовцям більше ніж 250 відзнак Міністерства оборони. Слід наголосити, що рішення щодо вручення нагороди кожному окремому військовослужбовцю приймалося його командиром, безпосередньо на місці розташування позицій, практично в бойових умовах.

За результатами першого дня роботи в ОТУ «Луганськ», керівник однієї з таких груп — перший заступник Міністра оборони України Іван Руснак — відзначив високий морально-бойовий стан підрозділів на лінії зіткнення.

Нагородження військовослужбовців 93-ї омбр, які відзначилися під час виконання бойових завдань

Так, у підрозділах 93-ї окремої гвардійської Харківської механізованої бригади командир бригади полковник Владислав Клочков у присутності своїх підлеглих доповів офіцерам групи про відсутність фінансової заборгованості перед бійцями, задовільні побутові умови, належне забезпечення озброєнням, дровами тощо. Він також зауважив, що днями бригада отримала понад дві тисячі комплектів зимової форми одягу нового зразка, у які будуть перевдягнені насамперед захисники першої лінії оборони ротної ланки.

Заступник командувача оперативно-тактичного угруповання «Луганськ» полковник Володимир Василюк пов'язує помітне покращення морально-бойового стану частин угруповання з переходом Збройних Сил на контрактну основу комплектування та відмінним від попередніх років рівнем забезпечення бойових частин.

* * *

На Донецькому напрямку стан справ вивчала мобільна робоча група оборонного відомства, яку очолював директор Департаменту військово-технічної політики, розвитку озброєння та військової техніки Роман Башинський. Упродовж двох діб фахівці різних структурних підрозділів Міноборони, які увійшли до її складу, розглянули широке коло питань — від вивчення морально-психологічного стану особового складу до забезпечення озброєнням та військовою технікою.

Зокрема, у 55-й окремій артилерійській бригаді, яка відвела важке артилерійське озброєння від лінії розмежування сторін на визначену Мінськими домовленостями відстань, бійці забезпечені всім необхідним для якісного виконання поставлених завдань, зокрема зимовим обмундируванням.

Робоча група виконала і приємну місію — вручила кращим військовослужбовцям цієї бригади нагороди та цінні подарунки за самовіддану службу та з нагоди 25-ї річниці Збройних Сил України.

Віктор ШЕВЧЕНКО,
Сергій ВОРОНКОВ

«НАШЕ ВІЙСЬКО НИНІ ОДНЕ З НАЙБІЛЬШ БОЄЗДАТНИХ У ЄВРОПІ»

Вітчизняне військо більшість років за весь період незалежності України з різних причин (як через економічні катаклізми в державі, так і через цілеспрямовану політику окремих керманичів) не було серед пріоритетних державних інституцій. Його авторитет і дух тримався лише на людях, які були віддані війську і служінню Україні. На тих, які після проголошення незалежності залишили у російських гарнізонах солідні посади, обжиті квартири та полетіли в Україну. Хоча більшість з них знали, що молода держава навряд чи зможе забезпечити їм гідне життя. А вони сумлінно служили. І виховували своїх дітей так, що і ті, попри низьку престижність військової служби у суспільстві, обирали армійське життя. Авторитет нашого війська — це авторитет і тих людей, які у лиху годину для нашої держави, коли ворог прийшов на поріг нашого дому, залишили сім'ї, трудові колективи, міста і стали на захист незалежності України. Багато хто пожертвував своїм життям… Ми вистояли. Український народ отримав гіркий урок за помилки багатьох наших керманичів. Це правда, що наше військо нині зовсім інше. Наш бойовий досвід переймають іноземці. Багато іноземних експертів об'єктивно відзначають величезний прогрес у трансформації українського війська. Шлях, яким ми почали рухатись, мусимо пройти до кінця. Про це та інше ми говорили з начальником Генерального штабу — Головнокомандувачем Збройних Сил України генералом армії України Віктором МУЖЕНКОМ

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко

— Як Ви оцінюєте реальний стан нашого війська на початку військової агресії РФ? Зважаючи на стан боєздатності війська 2014 року (відомо, що багато військових частин не могли навіть виїхати з ППД через стан техніки), за рахунок чого вдалося зупинити агресора?

— Протягом 2008–2013 років реальна потреба Збройних Сил щорічно задовольнялася лише на 50–60%. Тому до російської агресії ми не були готові й за кількісним, і за якісним складом Збройних Сил, беручи до уваги наявність озброєння, військової техніки та підготовленого особового складу, які б могли бути залучені до активних бойових дій. Через відсутність пального та акумуляторних батарей до бронетанкової та автомобільної техніки ми навіть не могли забезпечити своєчасний її вихід у райони бойового злагодження та застосування. Особовий склад не був готовий до бойових дій не лише за рівнем бойової навченості, а й психологічно не міг виконувати завдання, які перед ним ставили. Це в жодному разі не слабкодухість. Адже плани ворога були зірвані саме завдяки патріотичному духу, який є у Збройних Сил України і всього українського народу. Йдеться про психологічну готовність частини військовослужбовців Збройних Сил виконувати певні завдання.

Зупинити агресора нам вдалося завдяки важливим рішенням керівництва держави і уряду, оголошенню першої черги мобілізаційного розгортання ЗСУ, допомозі громадян України та громадян з інших країн світу, всебічному сприянню волонтерських організацій та, без перебільшення, могутності духу українців. Крім того, ставши об'єктом агресії, Україна не залишилася сам на сам із ворогом. Західні партнери підтримали нас на дипломатичному та економічному рівнях.

— Коли Ви особисто відчули, що в нашому війську відбувся перехід на інший рівень готовності до виконання завдань?

— Те, що можна назвати переходом на інший рівень, насправді тривалий і виснажливий процес. Не можна сказати, що от вчора був такий рівень, а сьогодні — раз! — вже інший.

Під час локалізації конфлікту на Сході України кардинально підвищилися спроможності Збройних Сил України протидіяти гібридній війні. За цей час створено достатнє угруповання військ на загрозливих напрямках. Триває відновлення боєздатності. Створюються резерви військових частин і особового складу. Суттєво нарощено бойовий склад Збройних Сил.

Розпочато та продовжується реформування Генерального штабу та командувань видів. Створено Об'єднаний оперативний штаб, Командування Високомобільних десантних військ та Командування Сил спеціальних операцій Збройних Сил України.

Практично з нуля відновлено функціонування Командування Військово-Морських Сил Збройних Сил України на новому місці дислокації. Відновлено боєздатність військових частин Військово-Морських Сил. На цей час вони виконують завдання у складі сил АТО.

Значно підвищено потенціали аеромобільних підрозділів Високомобільних десантних військ шляхом нарощування вогневих, штурмових можливостей та реформування аеромобільних бригад у десантно-штурмові.

Окрема увага приділяється створенню Сил спеціальних операцій Збройних Сил України, які ми будуємо у відповідності з доктринами та стандартами НАТО.

— Скільки модернізованих, нових зразків бронетехніки надійшло до війська за останні два роки? Чи достатньо їх? Чому наша «оборонка» не збільшує темпи виробництва ОВТ для війська?

— На даний час вітчизняний оборонно-промисловий комплекс має достатній виробничий потенціал і матеріально-технічну базу для виготовлення та забезпечення потреб Збройних Сил України новітніми зразками озброєння та військової техніки відповідно до показників державного оборонного замовлення.

ПРОТЯГОМ 2015–2016 РОКІВ ДО ВІЙСЬК ПОСТАВЛЕНО МАЙЖЕ 49 ТИСЯЧ ОДИНИЦЬ ОЗБРОЄННЯ ТА ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ

Якщо 2014 року, коли Збройним Силам під час проведення антитерористичної операції не вистачало основних видів озброєння та військової техніки, вітчизняний оборонно-промисловий комплекс забезпечував потреби Збройних Сил нашвидку виготовленими та відремонтованими зразками, то вже 2015-го ситуація із забезпеченням Збройних Сил озброєнням та військовою технікою змінилася на краще. Підприємства оборонно-промислового комплексу, крім ремонту і відновлення озброєння та військової техніки, почали постачати нову та глибоко модернізовану техніку. Протягом минулого року на доукомплектування підрозділів після відновлення надійшло понад 15 тисяч одиниць ОВТ. Також було поставлено майже 2,5 тисячі нових та модернізованих одиниць. Близько 30 тисяч одиниць бригади ремонтно-відновних підрозділів та підприємств ОПК відновили безпосередньо в польових умовах. Ці та інші заходи дозволили підвищити рівень справності ОВТ на 50%.

Цього року вітчизняним військово-промисловим комплексом виготовлено, модернізовано і передано у війська більше 10 тисяч зразків озброєння та військової техніки, обладнання та майна.

Маю звернути вашу увагу на те, що для створення замкнених циклів виробництва ОВТ вітчизняного зразка необхідно завершити програми імпортозаміщення окремих елементів вузлів та агрегатів, які постачалися з Російської Федерації. Також необхідно активніше освоювати сучасні технології. І в цьому сподіваємося на допомогу іноземних партнерів.

Якщо загалом говорити про матеріально-технічне забезпечення Збройних Сил України протягом 2015–2016 років, то за цей час до військ поставлено майже 49 тисяч одиниць озброєння та військової техніки. І це ще не остаточні показники.

— Неодноразово говорилося про наявні проблеми із комплектуванням бойових частин, зокрема й задіяних у проведенні АТО. Чи усунуто цю проблему тією кількістю контрактників, які поповнили військо поточного року? Є приклади, коли люди з одних підрозділів відряджаються за власним бажанням до підрозділів, які виконують завдання в районі АТО. Це один з варіантів розв'язання кадрової проблеми у бойових частинах?

— Спочатку нагадаю, що у Збройних Силах України нині діє змішаний принцип комплектування — у нас є військовослужбовці як строкової служби, так і за контрактом. Строковиків лише 10 відсотків, і ми будемо продовжувати такий принцип комплектування, адже нам необхідно здійснювати підготовку резерву.

У контрактній складовій також є суттєві позитивні зрушення. Так, за період 2014–2016 років укладено контракти з майже 90 тисячами військовослужбовців. З них лише цього року — із понад 64 тисячами, сім тисяч з яких — офіцери. Це дозволило призупинити проведення чергових хвиль мобілізації.

Проте проблема з комплектуванням посад у бойових підрозділах залишається. Відрядження військовослужбовців до складу бойових підрозділів — один зі способів дещо зменшити її гостроту, але не головний шлях її вирішення. Прийнято рішення більш жорстко контролювати пропорції заповнення вакантних посад у тилових військових частинах та в бойових частинах і їхніх тилових підрозділах.

Комплектування частин офіцерським складом — це ще одне проблемне питання, яке остаточно не вирішено. Але ми рухаємося вперед. Відкрили курси підготовки офіцерського складу і переформували низку навчальних центрів для

Артилеристи під час навчань «Рубіж-2016»

Сили спецоперацій будуються у відповідності до доктрини та стандартів НАТО

Один із етапів підготовки морпіхів — подолання водної перешкоди

Інтенсивність польотів авіації Повітряних Сил значно зросла

підготовки військовослужбовців служби за контрактом. На курсах підготовлено понад 2,5 тисячі офіцерів.

У контексті цього кадрового питання треба сказати про те, що з ухваленням низки законодавчих актів, спрямованих на підвищення соціальної захищеності військовослужбовців, показники комплектування Збройних Сил України військовослужбовцями військової служби за контрактом помітно покращились.

— Які основні зміни відбулися з початку війни у процесі підготовки підрозділів, командирській підготовці офіцерів?

— Це той напрямок, який, на мою думку, найбільше наблизився до впровадження стандартів НАТО. Дуже великою є різниця за показниками бойової підготовки між Збройними Силами, які були на початку російської агресії, і тими, що маємо сьогодні.

Значно зросла інтенсивність проведення навчань. Наприклад, якщо у 2013–2014 роках ми не могли провести бригадні тактичні навчання, то 2015-го їх проведено 16, а поточного року — 17. Батальйонних тактичних навчань за два роки (2013–2014) проведено лише 26, 2015-го — 49, а у 2016 році — 93. Завдяки цьому покращилася якість підготовки військових фахівців.

Втілюється в життя нова система бойової підготовки «Бойова армійська система (БАРС)». Якщо говорити коротко, то в її основу покладено напрацювання наших науковців та практичний досвід бойових дій. У її межах завершуємо запровадження нової, вдосконаленої системи підготовки підрозділів родів військ та спеціальних військ — від індивідуальної підготовки до злагодження у складі військової частини — із залученням фахівців від вищих військових навчальних закладів та навчальних центрів.

Тепер усі механізовані бригади проходять через бригадні тактичні навчання. Основна моя вимога — проводити їх на тактичних полях комплексно, створюючи водночас тактичну обстановку, яка б дозволила оцінити реальний стан підготовки особового складу, командирів, підрозділів та штабів. Плануємо постійно проводити збори-конкурси на кращого фахівця й підрозділ, а також змагання з фахівцями за видами всебічного забезпечення та за дефіцитними спеціальностями (розвідниками, снайперами, артилеристами, саперами, командирами штурмових підрозділів, операторами БПЛА тощо). Відновлення такої практики сприятиме популяризації військової професії.

ЦЬОГО РОКУ ПРОВЕДЕНО 17 БРИГАДНИХ ТА 93 БАТАЛЬЙОННИХ ТАКТИЧНИХ НАВЧАНЬ

Нині наше військо — одне з найбільш боєздатних у Європі. Збройні Сили України вийшли на новий професійний рівень як у підготовленості особового складу та частин і підрозділів, так і в забезпеченні. Далі маємо нарощувати свої спроможності.

— Як триває реформа сержантського корпусу? Коли ми зможемо бачити наших сержантів такими, якими вони є, наприклад, в армії США?

— На сьогодні ми маємо чітку вертикаль сержантів — від головного старшини ЗС України до командира відділення. Але, на жаль, поки що вона не є ефективною. На рівні окремої бригади — так, а вище — від бригади до виду, від виду до головного старшини Збройних Сил — процес буксує.

Частину проблемних питань, зокрема розмежування обов'язків та повноважень, ми поступово розв'язуємо. Але є й суб'єктивні проблеми. Роботі з сержантами також треба вчити офіцерів, адже довоєнна освіта передбачала дещо інші пріоритети. Тут належить змінити ментальність. Є чимала кількість начальників, які не вважають за необхідне наближатися до цих проблем. Не тому що вони погано ставляться до сержантів, а тому що не уявляють, як саме ця система має працювати. За один рік це не змінюється.

Зараз ми практично завершили аналіз укомплектованості штатних посад сержантського та старшинського складу. За його результатами визначили потребу в підготовці осіб сержантського та старшинського складу в навчальних центрах, здійснили призначення (переміщення) підготовлених військовослужбовців за контрактом на посади сержантського і старшинського складу.

2014 року в Збройних Силах України було створено Центр підготовки сержантського складу. Протягом 2014–2015 років та станом на листопад 2016-го там підготовлено 287 сержантів-інструкторів для навчальних центрів та військових частин ЗС України із впровадженням передових систем навчання сержантського складу та урахуванням досвіду передових країн НАТО. До кінця року центр випустить ще 120 сержантів-інструкторів.

Крім того, протягом 2016 року іноземними інструкторами підготовлено 718 інструкторів для навчальних центрів та військових частин ЗС України — інструктор з тактичної, вогневої, інженерної, технічної, медичної підготовок.

Розмову вів Роман ТУРОВЕЦЬ

ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ:

За останні 2,5 роки у Збройних Силах України було проведено понад 500 навчань різного рівня

Своє двадцятип'ятиріччя Українське військо, безумовно, зустрічає зовсім в іншій якості, ніж це було ще декілька років тому. З аморфної, напівзабутої державної інституції, яка зазвичай фінансувалася державою за остаточним принципом і яка перманентно перебувала в режимі «організаційно-штатної оптимізації» (читай — скорочення та разброєння), за майже три воєнні роки вітчизняне військо змужніло, зміцнилося, загартувалось і стало одним із головних державних «стовпів» сучасної України. Нині станом і справами нашого війська, без перебільшення, переймається вся країна. І річ навіть не в тому, що сьогодні війську, як і всій державі, доводиться діяти в режимі відбиття агресії сусідньої країни. Змінилася сама сутність та філософія розвитку українського війська. Тож напередодні цієї річниці нашим читачам буде незайвим пригадати, який шлях пройшли ЗС України за 25 років

Отже, з розпадом СРСР під юрисдикцію України перейшли 14 мотострілецьких, чотири танкові, три артилерійські дивізії та вісім артилерійських бригад (9293 танки, 11346 бойових броньованих машин), бригада спецпризначення, дев'ять бригад ППО Сухопутних військ, сім полків бойових вертольотів, три повітряні армії (близько 1500 бойових літаків) і окрема армія ППО. Стратегічні ядерні сили, дислоковані на території України, мали на озброєнні 130 міжконтинентальних ракет РС-18 на рідкому паливі з шістьма ядерними боєголовками кожна і 46 ракет РС-22 на твердому паливі з десятьма боєголовками кожна. Окрім того, в Україні було розгорнуто повітряний компонент стратегічних сил СРСР, який становили 21 бомбардувальник ТУ-95мс та 19 бомбардувальників ТУ-160 із загальним боєкомплектом у 500 крилатих ядерних ракет. До того ж розгорнуте на теренах України угруповання мало понад 2000 тактичних та оперативно-тактичних ядерних зарядів. По суті, після розпаду Радянського Союзу Україна стала власником третього за величиною ядерного потенціалу в світі. А на час проголошення Україною незалежності загальна чисельність військ в Україні становила близько 980 тисяч осіб. Зрозуміло, що молода українська держава не була спроможна утримувати майже мільонне важкоозброєне військо.

Окрім того, Верховна Рада України затвердила принцип без'ядерності нашої держави, закріплений у Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року. Тож стало зрозуміло, що наша держава протягом найближчого часу добровільно позбудеться успадкованого ядерного арсеналу. 6 грудня 1991 року Верховна Рада України приймає критично важливі для військового будівництва закони — «Про оборону України» і «Про Збройні Сили України».

У середині червня 1992 року Верховна Рада України ратифікувала Договір про звичайні збройні сили в Європі (так звані «флангові обмеження» ОВТ в Європі), яким визначалися максимальні рівні озброєння і військової техніки для України. Тож у відповідності до цих міжнародних забов'язань Верховною Радою України було визначено чисельність Збройних Сил України — 450 тис. військовослужбовців. На цьому ж засіданні Верховної Ради України була затверджена перша з часу відновлення державної незалежності України Воєнна доктрина, яка передбачала необхідність приведення системи оборони країни у відповідність до тогочасних геополітичних умов. На початок червня 1996 року Україна завершила процес свого ядерного роззброєння, на її території не залишилося жодного ядерного боєзаряду або боєприпасу.

ПІСЛЯ РОЗПАДУ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ УКРАЇНА СТАЛА ВЛАСНИКОМ ТРЕТЬОГО ЗА ВЕЛИЧИНОЮ ЯДЕРНОГО ПОТЕНЦІАЛУ В СВІТІ. А НА ЧАС ПРОГОЛОШЕННЯ УКРАЇНОЮ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ЗАГАЛЬНА ЧИСЕЛЬНІСТЬ ВІЙСЬК В УКРАЇНІ СТАНОВИЛА БЛИЗЬКО 980 ТИСЯЧ ОСІБ

1994 року завершилося міждержавне переміщення військових кадрів. Протягом 1991–1994 років з України в інші держави було переведено близько 12 тис. офіцерів і прапорщиків, повернулося на Батьківщину понад 33 тис. військовослужбовців, серед них 27 982 офіцери. Протягом трьох років чисельність угруповання військ та сил скорочується більше ніж на половину, на кінець 1995 року в українському війську з 980 тисяч осіб залишилося 400 тисяч.

1997 року вперше було проведено цикл стратегічного планування оборони України. За його підсумком Президентом України затверджено Стратегічне рішення на застосування Збройних Сил України.

З 1998 року запроваджена нова система військово-адміністративного розподілу території України. Замість військових округів було утворено оперативні командування. Одночасно продовжується скорочення українського війська: станом на 31 грудня 1998 року його чисельність становила 320 тис. військовослужбовців і 100 тис. працівників; на 31 грудня 1999 року — 310 тис. військовослужбовців і 90 тис. працівників. Разом із тим протягом 1993–1998 років воєнно-політичне керівництво держави суттєво скорочує чисельність основних типів ОВТ у військах. Так, протягом п'яти років ЗС України позбулися більше 5000 танків і 4300 бойових броньованих машин, близько 470 літаків та вертольотів.

З 1999 року в Збройних Силах України здійснено перехід на нову систему тилового забезпечення за територіальним принципом. Завдяки цьому вдалося скоротити кількість тилових структур. У 2004–2005 роках здійснено перехід Збройних Сил з чотиривидової на тривидову структуру шляхом створення на базі ВПС і Військ ППО єдиного виду — Повітряних Сил. Протягом 2000–2002 років продовжується подальша оптимізація організаційно-штатної структури ЗС України, в першу чергу — у сфері реорганізації органів управління. Головні командування видів Збройних Сил України були переформовані у командування видів з відповідною оптимізацією їхньої структури та чисельності. З трьох оперативних командувань залишилися два (Західне та Південне), а північне оперативне командування переформоване в територіальне управління «Північ». З метою оптимізації системи оперативного (бойового) та матеріально-технічного забезпечення сформовано Командування сил підтримки. До його складу ввійшли понад 50 військових частин і підрозділів забезпечення.

Загальна чисельність особового складу Збройних Сил України станом на кінець 2005 року становила 245 тис. осіб, із них 180 тис. військовослужбовців. Протягом 2001–2005 років відбулися суттєві зміни у структурі Збройних Сил та системі управління військами (силами). Зокрема був запроваджений функціональний принцип побудови Збройних Сил та їхнього застосування. Функціональними структурами Збройних Сил стали Об'єднані сили швидкого реагування (із подальшим формуванням у їхньому складі Сил негайного реагування), Основні сили оборони і Стратегічні резерви.

Загалом протягом 2006–2011 років удосконалено структуру та скорочено чисельність Збройних Сил, сформовано корпус швидкого реагування Сухопутних військ, реформовано систему військової освіти, кадрового і медичного забезпечення, розширено сферу діяльності міжнародного військового співробітництва. Чисельність Збройних Сил зменшено з 245 тис. до 192 тис. осіб (з яких 145 тисяч — військовослужбовці).

Водночас у складі ЗС України внаслідок поспішних рішень тогочасного керівництва продовжувала спостерігатись явна диспропорція між бойовими частинами та частинами забезпечення. Навіть після певних зусиль керівництва оборонного відомства та держави у виправленні ситуації, питома вага бойових з'єднань

МАРШ ДОВЖИНОЮ 25 РОКІВ

і військових частин була доведена лише до 47%, тоді як штаби, органи управління, військові частини і підрозділи логістики, військові навчальні заклади, адміністративні установи та організації становили до 53%.

2012 року розпочалося формування нового роду військ — високомобільних десантних військ. З часом ВДВ було виведено з підпорядкування командуванню Сухопутних військ і включено до складу військ, безпосередньо підпорядкованих Генеральному штабу.

Разом із тим у ЗС України продовжували набирати обертів негативні тенденції. Починаючи з 2013 року, вперше за останні роки на потреби оборони були передбачені видатки менше 1% ВВП, що фактично не дозволяло задовольнити навіть мінімальні ресурсні потреби Збройних Сил. Продовжувалося скорочення особового складу та так звана «оптимізація» всіх ланок військового управління, а також окремих бойових частин та підрозділів. Так, було змінено у бік зменшення організаційно-штатну структуру механізованих бригад. У Військово-Морських Силах розформовано Центр морських операцій, проведено ще низку скорочень та розформувань органів управління та бойових частин і підрозділів.

На кінець 2012 року чисельність Збройних Сил України становила до 184 тис. осіб, серед них до 139 тис. військовослужбовців. На кінець 2013 року чисельність Збройних Сил України становила вже 165,5 тис. осіб, 120,9 тисяч з яких — військовослужбовці.

Після відмови керівництва держави на чолі з В. Януковичем підписати Угоду про асоціацію між Україною та Євросоюзом і розгону мітингу студентів у Києві з 30 листопада 2013 року почалося протистояння між тодішньою владою країни та мітингарями, яке в подальшому переросло в Революцію гідності. А Російська Федерація 20 лютого 2014 року розпочала спецоперацію по захопленню та анексії півострова Крим, яка надалі переросла у російську збройну агресію проти нашої держави та війну на Сході України.

1 березня 2014 року Збройні Сили України були приведені в повну бойову готовність. 17 березня 2014 року в Україні було оголошено часткову мобілізацію. Відтоді наша держава почала функціонувати в умовах особливого періоду. Через агресивні дії незаконних збройних формувань, підтриманих Російською Федерацією, які призвели до припинення діяльності місцевих органів влади в окремих районах Донецької та Луганської областей, керівництво держави ухвалило рішення щодо проведення на цих територіях антитерористичної операції (АТО) та здійснення заходів територіальної оборони.

Аеромобільні бригади реформовано в десантно-штурмові з нарощуванням вогневих та штурмових можливостей

ІЗ ПОЧАТКУ АТО У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ СФОРМОВАНО 15 БОЙОВИХ БРИГАД, НИЗКУ ОКРЕМИХ ПОЛКІВ, П'ЯТЬ БАТАЛЬЙОНІВ (ДИВІЗІОНІВ), А ТАКОЖ ОКРЕМУ БРИГАДУ, ШІСТЬ ПОЛКІВ ТА 11 БАТАЛЬЙОНІВ ОПЕРАТИВНОГО (БОЙОВОГО), ТИЛОВОГО І ТЕХНІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

У 2015 РОЦІ КРАЇНА ВПЕРШЕ ЧІТКО ВИЗНАЧИЛА КУРС НА ЄВРОПЕЙСЬКУ ІНТЕГРАЦІЮ ТА ОКРЕСЛИЛА СВОЇ НАМІРИ ЩОДО ВСТУПУ В НАТО, А ГОЛОВНОЮ ЗАГРОЗОЮ ТА ЙМОВІРНИМ ВОЄННИМ ПРОТИВНИКОМ НАЗВАЛА РОСІЙСЬКУ ФЕДЕРАЦІЮ

На початку проведення АТО на Сході України керівництво Збройних Сил України стикнулося з величезними проблемами, починаючи від необхідності у стислі строки різко наростити чисельність Збройних Сил та їхню професійну підготовку й закінчуючи потребою у відновленні боєздатності значної кількості основних типів та видів ОВТ, які через брак коштів протягом значного часу не обслуговувалися та не ремонтувалися належним чином. Через недалекоглядну політику попереднього керівнитцва держави у сфері оборони у військах бракувало значної кількості основних ресурсів та предметів матеріально-технічного забезпечення — від палива до продуктів харчування та польової форми одягу. Це стосувалося також і бойового спорядження, екіпірування, зброї та окремих типів боєприпасів. Наявне модернізоване та нове озброєння, що отримували підрозділи Збройних Сил в одиничних екземплярах протягом попередніх років, кардинально не покращувало рівень боєздатності частин і підрозділів.

Одночасно зі збільшенням угруповання військ (сил) в окремих районах Донецької та Луганської областей зазнала значних змін система матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил, побудована за територіальним принципом. Вона перейшла на функціонування в умовах проведення антитерористичної операції. На етапі розгортання системи матеріально-технічного забезпечення вирішення значної частини проблем Збройних Сил взяв на себе волонтерський рух. Наприкінці року при Міністерстві оборони України була створена Рада волонтерів — громадськє об'єднання, яке стало ініціатором реформ, що кардинально змінили ситуацію із забезпеченням військовослужбовців основними предметами постачання.

Події 2014 року виявили потребу в проведенні докорінних змін у підходах до політики у сфері оборони та національної безпеки. Тому керівництво держави визначило як стратегічні пріоритети у сфері оборони забезпечення готовності сектору безпеки і оборони, економіки та всього суспільства до відбиття повномасштабної збройної агресії проти України, а також відмову від позаблокового статусу і поступову інтеграцію в загальноєвропейські та північноатлантичні системи безпеки.

Значні зусилля керівництва країни і Міністерства оборони, зокрема 2014 року, були зосереджені на підвищенні соціального статусу військовослужбовця, розширенні соціальних прав громадян, які були призвані під час мобілізації та брали участь в АТО.

Протягом року за підсумками мобілізаційного розгортання військ (сил) були сформовані 4 бригади та 29 батальйонів територіальної оборони, які згодом були переформовані в окремі мотопіхотні батальйони. На кінець 2014 року після проведених організаційних заходів чисельність Збройних Сил сягнула позначки у 250 тис. осіб, 204 тисячі з яких — військовослужбовці.

За результатами комплексного огляду сектору безпеки і оборони 2015 року затверджено Стратегію національної безпеки України, нову редакцію Воєнної доктрини України та Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України. Країна вперше чітко визначила курс на європейську інтеграцію та окреслила свої наміри щодо вступу в НАТО, а головною загрозою та ймовірним воєнним противником назвала Російську Федерацію.

Доведено до логічного завершення створення окремого роду військ — Сил спеціальних операцій, сформовано Командування Сил спеціальних операцій. Вдосконалено підготовку військ — до навчання українських військових були залучені інструктори з армій країн НАТО та Європейського Союзу (навчально-тренувальна місія НАТО). Загалом проведено понад 500 навчань різного рівня — від ротних до комплексних у масштабі всіх Збройних Сил.

Протягом 2015 року Збройним Силам України вдалося стабілізувати обстановку в районі проведення антитерористичної операції та стримати російську агресію. Вони значною мірою відновили боєздатність, набули бойового досвіду, оперативної спроможності, необхідного рівня технічної оснащеності та матеріальної забезпеченості для захисту суверенітету і територіальної цілісності держави.

Упродовж 2015 року за мужність і героїзм, виявлені під час захисту державного суверенітету і територіальної цілісності України, державними нагородами України відзначено 6739 осіб (посмертно — 1213 осіб, поранених — 4533 особи), із них звання «Герой України» присвоєно 14 військовослужбовцям, серед них п'яти — посмертно. Символом мужності і героїзму наших бійців стали оборона донецького (242 доби) і луганського (146 діб) аеропортів, оборона Іловайська, Дебальцевого та Маріуполя.

Загалом із початку проведення антитерористичної операції у Збройних Силах сформовано 15 бойових бригад, низку окремих полків, п'ять батальйонів (дивізіонів), а також окрему бригаду, шість полків та 11 батальйонів оперативного (бойового), тилового і технічного забезпечення. Збільшено авіаційний парк та бойовий склад зенітних ракетних військ, сформовано підрозділи для охорони аеродромів і стартових позицій зенітних ракетних військ. Відновлено діяльність 138 районних та міських військових комісаріатів, завдяки чому проведено шість черг часткової мобілізації та призвано понад 200 тис. військовозобов'язаних.

Відповідно до ініціативи Президента України — Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України, підтриманої урядом, з 1 січня 2016 року відбулося суттєве збільшення грошового забезпечення військовослужбовців.

Навесні 2016 року відновлено призов на строкову службу в Україні, що дозволило не допустити зниження укомплектованості частин та підрозділів ЗС України до критичного для їхньої бойової спроможності рівня та замінити в тилу військовослужбовців, переміщених до частин, задіяних у антитерористичній операції.

У вітчизняному війську у стислі терміни істотно покращено медичне забезпечення, головні заходи якого зосереджені на підвищенні індивідуальної безпеки військовослужбовців, а також впроваджено курс медико-психологічної та соціальної реабілітації учасників антитерористичної операції.

Військова служба в Україні набуває дедалі більшої популярності, що позитивно позначається на довірі населення до Збройних Сил України.

Підготував Костянтин МАШОВЕЦЬ

ГЕРОЙ УКРАЇНИ АНДРІЙ ТКАЧУК

ВОЮЄ В РІДНИХ МІСЦЯХ. ЦЕ ПОДВІЙНО ВІДПОВІДАЛЬНО І ПОДВІЙНО БОЛЯЧЕ...

Тисячі українських хлопців та дівчат, чоловіків і жінок, офіцерів та бійців за ці роки стали символами нашої боротьби за право жити в незалежній країні. Всі, хто у важку для країни хвилину не залишився вдома і, ризикуючи власним життям, боронить нашу землю, — герої. Коли дізнаєшся, що хтось із них одержав державну нагороду, вищу відзнаку їхньої доблесті, щоразу сповнюєшся гордості за сучасників і почуття звершеного акту справедливості. Але коли знайомишся з ними — зі зраненими тілом і душею, з особливим поглядом на життя, — даремно витрачаєш сили на пошук відповіді на запитання: «що їх вирізняє з поміж інших?» Зазвичай справжніми героями війни є непоказні, на диво скромні люди, передусім — патріоти, котрі чудово знаються на своїй роботі й ніколи не відступлять від власних принципів. Це і є той внутрішній, зовні не завжди помітний моральний стрижень, який перетворює особу на особистість…

Герой України Андрій Ткачук

Із роздумами саме такого штибу я їхав на гостину до майора Андрія Ткачука, начальника штабу — першого заступника комбата однієї з аеромобільних бригад ЗС України. Саме йому в День захисника України глава держави Петро Порошенко вручив орден «Золота зірка» Героя України (першою фронтовою відзнакою державного рівня для Андрія Сергійовича був орден Богдана Хмельницького III ступеня. — Авт.)

Наша зустріч кілька разів відкладалася — там, де служить майор, панує неспокій: майже щодня обстріли. Та, зрештою, таки зустрілися. Ми вмостилися в кімнаті імпровізованого штабу, влаштованого в одній із більш-менш уцілілих осель. У кімнаті запахло щойно звареною кавою. Аж знадвору раптом долинуло, як кілька разів щось бахнуло вдалині.

— Не переймайтеся, нічого особливого: стрілянина й вибухи від випущених із гранатомета снарядів настільки звичні, що на них уже мало звертаємо уваги.

Показово, що Андрій Ткачук родом із Покровська (колись — Красноармійськ) на Донеччині. Десантнику доводиться воювати фактично в рідних місцях. Це подвійно відповідально і подвійно боляче…

2003-го Андрій вступив до аеромобільного факультету Одеського інституту сухопутних військ. Після випуску потрапив до бригади, де служить досі. На переконання співрозмовника, майбутній «крилатий» піхотинець має бути наполовину десантником ще до того, як прийде в частину чи сяде на курсантську лавицю.

— Знаєте, це особливий внутрішній стан, не зовнішній. Ну, зріст, ширина плечей, розвиток мускулатури… — говорить він. — Рішучість, сміливість не залежать від згаданих чинників.

— Звісно, але ж і хуліган теж має своєрідну сміливість.

— Погоджуюсь. Але багатьох хлопців зі справді неспокійною вдачею перевиховала, перекувала служба в десанті, — парирує офіцер.

Андрій Сергійович розповів, що до війни здолав стандартний кар'єрний ланцюжок: командир взводу, заступник командира роти, ротний. А нагорода була для нього несподіваною . Він переконаний: це визнання заслуг його військового колективу, який згуртовано працює у нинішніх суворих обставинах.

— Як для вас почалася війна? — запитую майора Ткачука.

— Задовго до оголошення АТО, 8 березня 2014-го частину підняли по тривозі й направили для бойового злагодження на полігон «Широкий Лан». З початком анексії Криму ми обороняли 93 кілометри азовського узбережжя на ділянці між Бердянськом та Генічеськом. А вже у квітні перемістилися на Донеччину, де взялися за виконання різних стабілізаційних завдань. Зокрема довелося блокувати й рідне місто — тоді ще Красноармійськ, — згадує герой. — Тоді сталася перша сутичка з місцевим населенням. В Інтернеті є кадри, як перед нашими бійцями погрозливо бігає людина з гранатою в руці. Але це не було для мене шоком. Бо Україна вже пережила трагедію Майдану, окупацію Криму, наривав сепаратистський «фурункул» на Сході країни. Тут слід було чекати чогось схожого. Проте відчувалося щось невідворотно гірше...

Незабаром розгорілася колотнеча в Слов'янську та Краматорську. Десантникам наказали утримати краматорське летовище, поки місто підпало під вплив противника. І тут військові знов зіткнулися з нацькованими на них гуртами, що блокували армійські колони. Натовп був знервовано-накручений: бабці з іконами і мамці з дітьми кидалися під броньовики й вантажівки. Немов нечесть вселилася в земляків.

— Пробивалися до аеродрому крізь зазомбований люд, який палив шини, махав «сепарськими» прапорами. Ми намагалися пройти їх максимально нейтрально, без приводів до ескалації. Хто ж знав, що скоро у рідному Донбасі точитимуться бої, бачені раніше лише в телевізорі чи в кіно, — розповідає офіцер-десантник. — Разом з іншими підрозділами ми утримували летовище три місяці, поки проросійських бойовиків не погнали далі.

Зведена рота Ткачука виконувала завдання з організації блокпостів у різних районах АТО.

— Якось з нашого блокпоста, розташованого вище Слов'янська, ми побачили, як раптом у місті з'явилося багато світла. Якісь автівки організовано збивалися в колону. Із Карачуна підтвердили ці спостереження. Ми взялися активно працювати по тій колоні, що то розсипалася, то знов трималася купи. Потім усе згасло, — згадує герой публікації. — І ось на блокпост вилітає легковик! Навідник-оператор застрибує в «броню», вмикає фару, аби зупинити машину. Промінь вихопив обриси танка! Блокпост я влаштував так, щоби будь-яка техніка заїжджала в контрольований «мішок», що досягалося наявністю прихованих позицій. І це спрацювало. То був перший важкий бій з ворогом на тотальне взаємознищення. Тієї ночі вдалося знищити танк, три БМП, БМД і більше двадцятьох бойовиків. Перший успіх дався ціною перших втрат. За всю епізодику боїв 2014-го я втратив двох людей, обох під Слов'янськом.

У ПЕРШОМУ БОЮ З ВОРОГОМ ВДАЛОСЯ ЗНИЩИТИ ТАНК, ТРИ БМП І БІЛЬШЕ 20 БОЙОВИКІВ

Андрій скромно змовчав, що в бою він зазнав контузії й відмовився від евакуації. В іншому ворожа куля пронизала ліву руку майора. Того літа завдання йшли одне за одним. Особливо пам'ятне деблокування групи спецпризначенців у окупованому Торецьку. То була класична операція із застосуванням вертольотів, висадкою десанту на ворожому терені й пішим переміщенням до визначених координат. Щойно хлопці повернулися звідти, як одразу підсилили наступ на Лисичанськ. Потім десантники брали участь в операціях зі знищення бойовиків неподалік Дебальцевого, Шахтарська, Вуглегірська, Жданівки…

Насамкінець побажаємо Андрію Ткачуку і далі не звертати з дороги, яку він обрав. Нехай Бог допомагає на цій дорозі йому та всім нашим воїнам!

Геннадій КАРПЮК

Підполковник Сергій Колейник

«БРАВО» — ВИСОТА

Майже цілу ніч «Браво» та «Миротворець» вважалися загиблими. На власні очі екіпаж БТРа, який чекав на них біля підніжжя висоти, бачив, як командир та його заступник зникли з поля зору, накриті вибухом ворожого снаряда. Доповівши командуванню про те, що сталося, екіпаж отримав наказ наздоганяти колону…

У перших числах червня 2014 року ротна тактична група 2-го батальйону 79-ї оамбр під командуванням майора Семена Колейника отримала завдання встановити переправу на річці Міус поблизу населеного пункту Маринівка. Таке рішення командування обумовлювалось тим, що необхідно було перекрити державний кордон, аби не допустити переміщення з території сусідньої держави військової техніки та особового складу підрозділів «відпускників». Через встановлений десантниками міст углиб сектора «Д», уздовж «нуля» почали рухатися українські війська, відсікаючи сепаратистів від кордону, а підрозділ Колейника зайняв оборону на висоті поблизу самої переправи, за вісімсот метрів від російської території.

Упродовж перших трьох діб утримання висоти, яку назвали за позивним Колейника — «Браво», хлопці окопувалися. Бліндажі, траншеї, капоніри для батареї приданих «Акацій» зводилися в кам'янистому ґрунті, під безперервним обстрілом ворожої артилерії.

Однак насправді гаряче стало тоді, коли з боку Росії на кордоні з'явилася батарея «Градів». І хоча позиції, з яких росіяни вели вогонь по українських підрозділах, спостерігалися візуально, відповідати вогнем на вогонь наші артилеристи не могли — БМ-21стріляли з території «братньої»держави...

Так тривало до середини липня. А 16 липня сепаратисти захопили Маринівку. З того часу обстріл висоти став шквальним і тривав подекуди упродовж 17–18 годин поспіль.

Така «увага» з боку бойовиків до висоти, яку обороняли бійці Колейника, була невипадковою. З «Браво» наша артилерія завдавала дошкульних ударів по комунікаціях противника, перешкоджаючи доставці боєприпасів, військової техніки та особового складу. Бойовики, які на той час утримували сусідню Савур-Могилу, зазнавали відчутних втрат. А головне — десантники не давали ворогові змоги відрізати від основних сил українські підрозділи, які закріпилися уздовж кордону. Тож кожен метр позицій на «Браво» щодня вперто перекопували «Гради», ПТУРи, міномети, а подекуди й танки — прямою наводкою. Аби вистояти у тому пеклі, потрібно було мати надлюдські здібності. І хлопці вистояли. І ще вісім діб, до 24 липня, аж доки на ротацію не прибув інший підрозділ їхньої бригади, очолюваний «Штангою».

«НАМ ПРЯМО В ОКОПІ СПІВАВ САМ ВАСИЛЬ СЛІПАК»

РОЗВІДНИК МИХАЙЛО ЛУПЕЙКО БОРОНИВ УКРАЇНУ В ОДНОМУ ПІДРОЗДІЛІ З ВИДАТНИМ УКРАЇНСЬКИМ ОПЕРНИМ СПІВАКОМ

«Ангел» перехиляє через бруствер своє задерев'яніле тіло, майже падає на вологе від роси дно окопу. Хтось дбайливий підтикає під нього рядно та біжить у дальній бліндаж по гарячу каву. За добу в розвідника — важкий бій у сутінках, нічна зміна на позиції відбитого ним у «шахтарів» автоматичного гранатомета і три години нерухомості в секреті до світанку

Михайлу Лупейку із позивним «Ангел» несила повернути голову, тому він скошує запалені очі у бік побратима-снайпера з «оселедцем» на голеній голові і довго на нього дивиться. Побратим цього не витримує, промовляє: «Навіть не проси, Мишко. Сам щойно з нічного полювання повернувся». Проте «Ангел» мовчки вже благає його самим тільки поглядом, і побратим за хвилину здається: «Гаразд. Умовив».

До ворога зараз не більше восьмисот метрів. Снайпер, професійно знайомий із акустикою найкращих оперних залів Європи, озирається, прораховує такий напрямок плину звуку, щоб його позаду не почули «шахтарі». Потім тихо заспівує арію.

У виконавця унікальний академічний голос. Йому підвладні чоловічі, дитячі та жіночі партії. Ось зараз ллється а капела із «Дон Жуана» Моцарта, потім — із «Аїди» Верді… Співак змінює діапазон і тембр голосу з басу на баритон, з баритона — на тенор…

У окопі для «Ангела» і його товаришів, які невідомо як підтягуються з усіх потайних куточків роздовбаних мінами позицій, виконує музичні шедеври легендарний «Міф». Він же — всесвітньо відомий український оперний співак Василь Сліпак.

Бійцям цієї роти 54-ї мотопіхотної бригади в ці миті ще невідомо, що життя їхнього побратима Василя дуже скоро обірве ворожа куля. Вони зачаровано вслухаються у диво-голос, забуваючи про втому, про те, що навколо — війна.

…Півроку по тому, військовий шпиталь у Києві. Михайло Лупейко сидить на ліжку в палаті для важкопоранених. Він не ховає від сторонніх оголені кукси ампутованих вище колін ніг. Та щойно мова заходить про «Міфа», його карі очі несподівано світлішають, набувають кольору сизої криці. Спостерігаю таке не вперше й знаю, що це притаманне дуже сильним людям, які в цей час чітко контролюють власні потужні емоції.

— Мені кажуть, що я герой. А я кажу, що я один із десятків тисяч патріотів, які зробили на війні, що змогли, — каже Михайло. — Герой саме Сліпак, такі, як він. Ці особистості не тільки поміняли своє зіркове або дуже забезпечене життя на кривавицю і бруд окопів. Вони вплинули на хід української історії останніх років одним своїм прикладом!

ЯК ЗІПНУСЯ НА ПРОТЕЗИ — ПІДУ ВЧИТИСЬ У ВИШ, ДЕ Є ВІЙСЬКОВА КАФЕДРА

Син кадрового військового, «Ангел» чесно відслужив строкову в 1-й аеромобільній дивізії. Залишившся у війську, пройшов підготовку в підрозділі спеціального призначення, весь офіцерський склад якого мав бойовий досвід. Почав подумувати про офіцерську кар'єру, та доля розпорядилася по-своєму. Через сімейні обставини повернувся до цивільного життя, переїхав до Криму.

Він — активний учасник Помаранчевої революції та Революції гідності. З початком війни не відразу потрапив у Збройні Сили, бо особова справа «загубилась» у кримських військкоматах. Але радо пристав до одного з добробатів.

Слухаючи ці розповіді про бойові дії, дивуюся глибині його тактичних знань. Цікавлюся, звідки вони в нього, бо ж на посаді старшого стрільця їх не здобудеш.

— Це чи не найголовніша причина, чому я добився переведення до ЗСУ. Добробатівці воювали не стільки знаннями, вмінням, скільки силою духу. Наприклад, одного разу біля Світлодара шанований нами за хоробрість командир наказав нам у лоб атакувати добре укріплений блокпост шеренгою без попередньої розвідки, підтримки техніки і артилерії. Я вже тоді вивчив Бойовий статут щодо дій відділення і взводу, бо життя примусило. Кажу йому: схаменися, там пастка, поглянь як «сепари» вже грамотно воюють, у них відчувається російський вишкіл. Не переконав. Ми зазнали втрат.

Михайло Лупейко із позивним «Ангел»

У Збройних Силах Михайло потрапив у підрозділ відомого офіцера 93-ї бригади «Вітра», який за рік війни доріс від солдата-стрільця до командира механізованої роти. Між нескінченими боями й обстрілами на шахті «Бутовка» під донецьким аеропортом він із Бойовим статутом у кишені буквально переслідував офіцера, просячи допомогти опанувати за ним дії роти в теорії й на практиці. Герой, звичайно, в такому навчанні не відмовив, а практики було аж занадто.

Прошу «Ангела» ще розповісти про тих дивовижних людей, яких він зустрів на фронті.

— От була дівчина із позивним «Лєра», ми з нею півроку пліч-о-пліч провоювали. Вона — ідеальний солдат, зараз командує мінометною обслугою. Я їй своє життя сліпо довіряв. А чи знаєте, хто її мама? — Михайло називає мені прізвище, і я мало не рукою втримую на місці нижню щелепу. — Мама «Лєри» пропонує мені очолити фонд, який вона нині створює. Фонд буде напряму опікуватися пораненими та їхніми родинами, інвалідами та сім'ями загиблих понад те, що їм гарантовано державою. Як зіпнуся на протези, дам згоду. А ще — піду вчитись у виш, де є військова кафедра.

Віктор ШЕВЧЕНКО

ІМЕНІ КОМАНДИРА ЇЇ ОБОРОНЦІВ

— Те, що ми виконали тоді поставлене командуванням завдання, — заслуга усіх хлопців, які були на позиціях «Браво», — згадує нині Семен Колейник. — Усі показали себе як герої. Особливо відзначилися «Зеніт» — Дмитро Іванов, головний старшина батальйону, майор Олександр Жолудь, «Ден», «Рейтар», «Сокіл». Хлопці мужньо трималися.

— Але ще до того, як їх замінили бойові побратими, аби уникнути зайвих втрат, замкомбата на власний розсуд прийняв рішення на евакуацію частини свого підрозділу з розбитої вщент висоти «Сокіл». 75 поранених та контужених бійців вдалося вивести з-під обстрілу під самим носом у ворога. Це була справді зухвала й відчайдушна операція, на яку сепаратисти та росіяни аж ніяк не чекали. Очолив колону офіцер з позивним «Сокіл», а допомогали її виводити волонтер Юрій Бірюков та підполковник Дмитро Марченко — нинішній начальник Центру розвитку та супроводження матеріального забезпечення Збройних Сил України, а на той час — майор, офіцер 79-ї оамбр. Серед білого дня вони вирушили уздовж кордону, по суті «нулем», на очах у ворога. Як і передбачалося, ні росіяни, ні сепаратисти не були готові до такого «нахабства» з боку українців, а коли оговталися й відкрили вогонь — було вже запізно, десантники вийшли із зони ураження, не зазнавши втрат.

17 липня десантники з «Браво» стали свідками трагедії, що сталася з малайзійським «Боїнгом». Ошелешені, вони на власні очі спостерігали запуск ракети з боку Тореза, спалах у небі й літак, який падав… Тоді ще ніхто з них не знав, що літак — цивільний, згадали лише, як за кілька днів до цієї події в ефірі перехопили розмову сепаратистів, які наполягали негайно доправити до них «Бук» для боротьби з українською штурмовою авіацією…

24 липня «Браво» (майор Семен Колейник) та «Миротворець» (заступник комбата з виховної роботи майор Олександр Жолудь) залишалися на висоті доти, доки її не залишив останній боєць їхнього підрозділу. Лише після цього, вже в сутінках, передавши справи на командно-спостережному пункті «Штанзі», вони вирушили до підніжжя висоти, де на них чекав БТР. І в цей час розпочався шквальний обстріл…

Кажуть, чудес не буває. Але коли їх з «Миротворцем» накрило розривом снаряда, сталося справжнє диво — Колейник і Жолудь уціліли. Контужені (а для Колейника це вже була третя за місяць контузія), вони деякий час приходили до тями, сховавшись від вибухів в укритті. А коли ворожий вогонь послабився й офіцери змогли роздивитися, що діється навкруги, було вже темно. Бронетранспортера у визначеному місці не було.

Викликати допомогу не вдалося, тож діставатися до своїх вирішили самотужки, пішки. Спустилися з висоти, убрід перейшли Міус й уздовж кордону, перелісками, щомиті ризикуючи наштовхнутися на ворога, попрямували в напрямку Григорівки.

Пощастило й цього разу. В степу за 15 кілометрів від висоти вони зустрілися з нашими бійцями розвідгрупи 3-го полку спецпризначення, яку очолював «Пума» — капітан Тарас Карпа. По суті, ця випадкова зустріч врятувала офіцерам життя. Розвідникам вдалося зв'язатися зі штабом — і невдовзі за десантниками прибула евакуаційна група.

На жаль, через декілька днів, 29 липня, група «Пуми» потрапила в засідку. Частина бійців і командир загинули…

Нині підполковник Семен Колейник, попри три важкі контузії, продовжує служити у лавах Збройних Сил. У серпні 2014 року за мужність і героїзм, виявлені при захисті державного суверенітету і територіальної цілісності України, Указом Президента його було нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Іван СТУПАК

ЦІ ОСОБИСТОСТІ ТА ПОДІЇ —

Перший Міністр оборони України генерал-полковник Костянтин Морозов

Програму ліквідації важких бомбардувальників типу Ту-22 наша держава завершила 27 січня 2006 року. Момент утилізації останнього — шістдесятого — бомбардувальника Ту-22М3

На виконання міжнародного договору Україна знищила 176 шахтних пускових установок стратегічних ракет

Вертолітні підрозділи ЗС України продовжують брати участь у миротворчих операціях під егідою ООН у Ліберії та ДР Конго

Українська миротворча місія в Іраку вважається наймасштабнішою за всю історію незалежної України. Військову службу в Іраку та Кувейті з 2003 по 2008 рік пройшло близько 6100 українців

3-й український окремий інженерний батальйон виконував миротворчу місію у складі Тимчасових сил ООН у Лівані з липня 2000 по серпень 2006 року

Фрегат «Гетьман Сагайдачний» — флагман вітчизняного флоту. На його рахунку не один дальній похід, зокрема, трансатлантичний перехід до берегів США та участь в операціях НАТО у Середземному та Червоному морях

З 2009 року українські льотчики щорічно допомагають данцям у перевезенні вантажів на острові Гренландія

Співпраця з іноземними партнерами постійно зміцнювалась, зокрема, під час міжнародних навчань «Сі-Бриз»

ВЖЕ ІСТОРІЯ НАШОГО ВІЙСЬКА

Березень 2014-го: Росія анексувала Крим. Курсанти Академії ВМС ім. Нахімова, які не зрадили Присязі, під час підняття російського прапора співають Гімн України

У квітні 2014 року розпочалася антитерористична операція

За 25 років на озброєння вітчизняного війська було прийнято чимало зразків як модернізованого, так і нового ОВТ. Зокрема представлені на знімку бронетранспортер БТР-4 «Буцефал», танки БМ «Оплот» та Т-64БМ «Булат»

Збройні Сили України підсилили модернізованими ударними вертольотами Мі-24ПУ1

5 липня 2014 року українські військові звільнили Слов'янськ від російських окупантів

У ході проведення АТО підрозділи ВДВ здійснили з боями унікальний рейд тилами бандформувань, повністю виконавши поставлене завдання

Підрозділи ЗС України 242 дні утримували у півоточенні донецький аеропорт, відбиваючи шалені атаки російсько-окупаційних військ

Новітня сторінка відваги та професіоналізму українського війська — оборона промислової зони Авдіївки

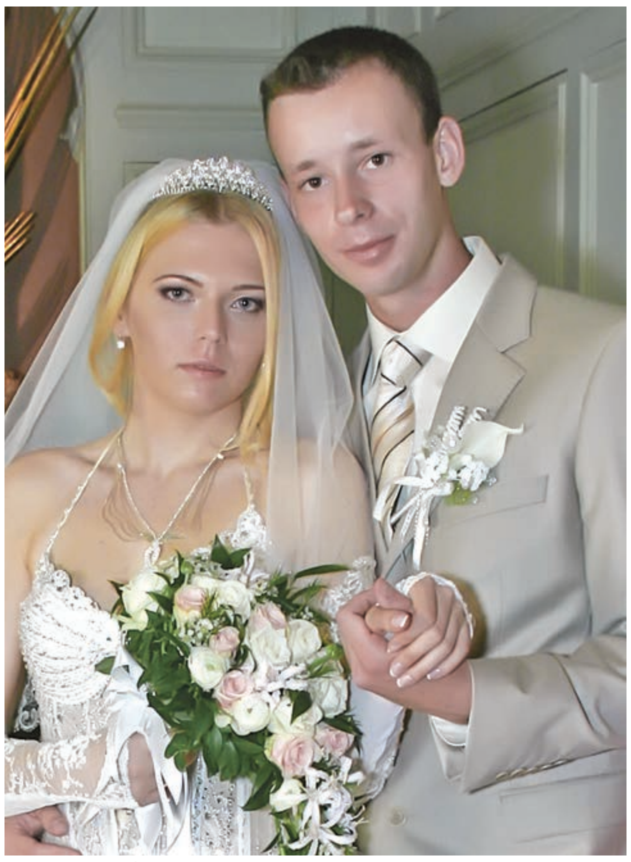
Генерал армії України Степан Полторак: «Я пишаюся такою армією. Для мене честь бути Міністром оборони у такого війська!»

«КОЖНА ПРОЖИТА З НИМ МИТЬ — ЩЕДРИЙ БОЖИЙ ДАР»

26-РІЧНИЙ СПЕЦПРИЗНАЧЕНЕЦЬ КИРИЛО АНДРЕЄНКО ДО ОСТАННЬОГО ПОДИХУ ЗАЛИШИВСЯ ВІРНИМ ВОЇНСЬКОМУ ОБОВ'ЯЗКУ ТА БОЙОВОМУ БРАТЕРСТВУ

— Щоб щось змінити, треба починати з себе. Отже, якщо хочеш жити в кращій країні, треба самому стати кращим! Для себе я вирішив: після випуску стану командиром взводу і зроблю його найкращим, — казав Кирило Андреєнко напередодні випуску з Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. На превеликий жаль, втілити всі плани у життя Кирилові не вдалося: у 26 років він загинув смертю героя

Капітан Кирило Андреєнко

Кирило і Олена під час весілля

Кирило Андреєнко народився у місті Чита, в сім'ї кадрового офіцера. З дитинства хлопець мріяв стати військовим. Для цього він постійно займався спортом, цікавився військовими фільмами та із золотою медаллю закінчив середню школу Дніпропетровська. Згодом було навчання у Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного за спеціалізацією «Управління діями підрозділів військової розвідки та спеціального призначення», яку він закінчив 2011 року із золотою медаллю.

Окрім улюбленої військової справи, у Львові Кирило зустрів свою майбутню дружину Олену.

— Я пам'ятаю, як 9 травня ми випадково зустрілися з Кирилом на концерті, де він запросив мене на побачення. За місяць він мені освідчився, а ще за три — ми одружилися, — розповідає Олена.

Як медаліст для проходження подальшої служби Кирило мав право обрати будь-яку частину. Обрав 3-й окремий полк спеціального призначення, де обіймав посаду командира групи спеціального призначення.

Ось що казали про нього товариші по службі:

— За роки, що я прослужив у армії, дуже рідко коли приходили молоді офіцери, які б мали такі якості, як у Кирила. Він був грамотним, вимогливим до себе і до особового складу. Він був командиром, за яким особовий склад пішов би на будь-яке завдання, — згадує військовослужбовець Олександр.

Підлеглий Кирила Андрій розповів про такий випадок:

— Пам'ятаю, ми мали пройти з повним екіпіруванням тридцятикілометровий марш. Так вийшло, що я до цього був не дуже готовий. Пройшовши певну відстань, я зупинився і сказав, що більше не можу йти. Тоді Кирило забрав у мене воду і поніс її сам. Через якийсь час він забрав у мене й деякі речі. А на фініші сказав: «Бачиш, ти казав, що не можеш пройти цей марш, але в тебе все виходить».

Коли українських спецпризначенців уперше запросили взяти участь у міжнародних змаганнях серед розвідувальних груп спеціального призначення держав НАТО та їхніх партнерів Cambrian Patrol-2013 (які відбувалися у Великій Британії), представляти Україну командування невипадково доручило групі Кирила Андреєнка. Зі 120 команд наші спецпризначенці вибороли почесне третє місце.

— Незадовго до початку АТО Кирила призначили на посаду помічника начальника розвідки штабу 80-ї аеромобільної бригади. Я подумала, що ми нарешті повернемося до рідного Львова. Перед Кирилом постав вибір — або здавати посаду і їхати до 80-ки, або йти на бойове завдання зі своїми спецпризначенцями. Я й досі чую його слова: «Я своїх «лісових братів» не залишу! Переведуся після війни», — згадує Олена.

До району проведення АТО Кирило потрапив командиром групи спецпризначення, де разом зі своїми товаришами виконував низку важливих завдань. Зокрема, Кирило брав участь у штурмі Донецького аеропорту, здійснював розвідку та виявлення диверсійних груп, охороняв Краматорський аеродром, проводив колони військ до пунктів призначення, разом зі своїм заступником підірвав ворожу понтонну переправу через річку Сіверський Донець.

Кирило інколи проводив розвідку під виглядом місцевого мешканця.

Одного разу він їхав у цивільному одязі на велосипеді й коли повертався з Краматорська, терористи на блокпосту щось запідозрили. Вони зупинили Кирила, поклали на асфальт. Врятувало його те, що він розмовляв російською мовою і до війни часто бував у тих місцях. Отже, зміг переконати терористів, що він місцевий.

КИРИЛО БРАВ УЧАСТЬ У ШТУРМІ ДОНЕЦЬКОГО АЕРОПОРТУ, ЗДІЙСНЮВАВ РОЗВІДКУ ТА ВИЯВЛЕННЯ ДИВЕРСІЙНИХ ГРУП, ОХОРОНЯВ КРАМАТОРСЬКИЙ АЕРОДРОМ...

За успішно виконані операції Кирило Андреєнко одним із перших в полку достроково отримав чергове військове звання «капітан», а його підлеглих за сумлінне виконання бойових завдань у порядку заохочення першими в полку було відправлено в короткострокову відпустку.

Під час цієї відпустки Кирило востаннє побачився зі своєю дружиною та з батьками…

…Того фатального дня, 29 липня 2014 року, капітан Андреєнко в складі зведеного загону виконував завдання з порятунку українського пілота, якого збили терористи. Група дісталася населеного пункту Латишеве Донецької області, у тил противника, провела операцію з пошуку льотчика і, не знайшовши його, отримала наказ залишатися там на ночівлю. Невдовзі до населеного пункту увійшли терористи на бронетехніці. Розпочався бій, під час якого Кирила було поранено, та він до останнього прикривав вогнем товаришів, які намагалися вирватися з оточення на «УРАЛі». Але терористи на бронетехніці перехопили автомобіль і майже впритул розстріляли всіх, хто був у ньому.

Ворог зміг наблизитися до пораненого капітана Андреєнка, лише коли в нашого спецпризначенця закінчилися патрони. Його відтягли до розстріляного «УРАЛу» і почали допитувати. Кирило розумів, що терористи не зупиняться ні перед чим. У нього на очах застрелили важкопораненого товариша. Головним їхнім запитанням було: «Де інші українські спецпризначенці з групи?» Розуміючи, що від його мовчання залежить життя «лісових братів», Кирило тримався до останнього. Пораненого українського капітана терористи жорстоко добили в потилицю саперною лопаткою. Тоді, 29 липня 2014 року, з операції не повернулися 10 українських спецпризначенців.

За мужність та героїзм Кирила Андреєнка нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно). За заслуги у справі відродження духовності в Україні його нагородили Орденом Святого Юрія переможця (посмертно). Наказом Міністра оборони України № 47 від 29.01.2016 року капітана Андреєнка Кирила зараховано навічно до списків одинадцятого навчального курсу факультету бойового застосування військ Національної академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

…Капітана Адреєнка поховали у Львові на Личаківському цвинтарі.

— Я завжди пам'ятатиму задушливий, спекотний літній день, коли мені зателефонував його бойовий товариш і тихо, майже пошепки, сповістив про загибель Кирила. Водночас зі щирою гордістю наголосив: «Він загинув за своїх солдатів!» — говорить крізь сльози дружина Кирила Олена. — Він пройшов крізь моє життя та назавжди залишився у моїх думках та у моєму серці. Кожна прожита з ним мить — щедрий Божий дар. У вирі емоційного хаосу, долаючи біль утрати, я все ж змогла збагнути життєздатну жертовність його Подвигу. І тільки тепер зрозуміла глибинний зміст його незламних переконань щодо військового братерства.

Олена КРУГЛЄНЯ

Пам'ятник «Кримчанам, загиблим у боях за єдність України»

КРИМЧАНАМ, ЯКІ ЗАЛИШИЛИСЯ ВІРНИМИ ВІЙСЬКОВІЙ ПРИСЯЗІ...

НАПЕРЕДОДНІ ДНЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ НЕПОДАЛІК ВІД АДМІНІСТРАТИВНОГО КОРДОНУ З ОКУПОВАНИМ КРИМОМ ВІДКРИТО ПАМ'ЯТНИК «КРИМЧАНАМ, ЗАГИБЛИМ У БОЯХ ЗА ЄДНІСТЬ УКРАЇНИ». ЙОГО БУЛО СПОРУДЖЕНО КОШТОМ БЛАГОДІЙНОГО ФОНДУ «ГЕРОЇКА», ЯКИЙ ДБАЄ ПРО ВІДНОВЛЕННЯ ІСТОРИЧНОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ І ПОПУЛЯРИЗАЦІЮ НАШОЇ ВІЙСЬКОВО-ІСТОРИЧНОЇ СПАДЩИНИ

Сьогодні на захисті нашої держави в одному строю стоять представники різних куточків України, в тому числі і з Криму. Це люди, які народилися і виросли на півострові, а під час його окупації залишилися вірними українській присязі і не купилися на обіцянки окупантів. Більше того, вони, як тільки-но на Донбасі почалися бойові дії, були серед перших, хто йшов боронити українську землю

— За сумною статистикою, в боях із російськими окупантами загинув 21 військовик-кримчанин, — говорить керівник благодійного фонду «Героїка» Павло Подобєд. — Серед них майор Володимир Степанок, який проходив службу в 57-й окремій механізованій бригаді, сержант Дмитро Угрін із 36-ї бригади морської піхоти, молодший сержант Олексій Осташевський, який обіймав посаду командира танка у 17-й механізованій бригаді. Усі вони виявилися великими патріотами України.

На честь 21-го загиблого кримчанина, людей, які залишилися вірними Україні, активісти «Героїки» спорудили пам'ятник, що нагадуватиме прийдешнім поколінням, якою дорогою ціною дістається свобода.

За своєю формою пам'ятник є традиційним українським військовим хрестом, встановленим на кам'яному постаменті. Обабіч монумента розміщені гранітні плити з іменами полеглих протягом 2014–2016 років українських героїв із Криму. До створення цього пам'ятника долучився колектив ПАТ «Оболонь».

До речі, «Героїка» не вперше вшановує кращих синів України. Благодійний фонд був створений у 2010 році на громадських засадах. До його складу ввійшли молоді українські патріоти з різних областей країни. Основними напрямками роботи були обрані пошук і впорядкування могил, де спочивають воїни Армії Української Народної Республіки та Січові Стрільці, які загинули в боротьбі з більшовицьким режимом. Активісти встановлюють на їхню честь пам'ятники і пам'ятні знаки, меморіальні дошки, які нагадуватимуть українцям про дідів і прадідів, що поклали свої голови в нерівній боротьбі з ворогами України.

— Чим більше свого часу дізнавався про історію України, національно-визвольну боротьбу українців у 20–30-х роках минулого століття, тим більше мене непокоїли запитання на кшталт «куди ж поділись матеріальні свідчення нашої волелюбності?», — зізнається керівник благодійного фонду «Героїка» Павло Подобєд. — Наприклад, про Українську Народну Республіку, Гетьмана Скоропадського, незламних повстанців УПА тощо. Де ж бодай якісь пам'ятки про це? Думка про те, що комуністи відвели українській історії місце десь між тарілкою галушок і чаркою горілки, дратувала і водночас підштовхувала до дій.

Разом із невеличкою групою студентів-однодумців у 2010 році Павло вирішив побудувати перший на півдні країни український військовий пам'ятник. Ідея була проста: показати землякам, що Україна — це не відрижка Радянського Союзу, а держава з власною історією та власними героями, про яких ми забули. Одразу виникло питання: де саме його збудувати? На той час будь-який сільський голова на Херсонщині шарахався від слів «пам'ятник українським героям». Довелось вдатися до обхідних маневрів.

Молодіжний десант висадився в селищі Зміївці. Для реалізації задуманого проекту почали шукати однодумців. І їх знайшли. Ними виявилися вчитель фізкультури, краєзнавець Микола Куривчак та його односелець Роман Моцьо. Для того щоб уникнути проблем з місцевою владою, звернулися до представників Української Православної Церкви Київського Патріархату за дозволом встановити пам'ятник на їхній землі. Отримавши згоду, оперативно вирішили й проблему з фінансуванням робіт — знайшлися благодійники, які шанують українську історію.

Грошей все ж трохи не вистачало, і про будівництво пам'ятника оголосили в церквах як УПЦ КП, так і Української Греко-Католицької Церкви, яка теж має тут свій храм. Віряни відгукнулися на заклик. Не залишилися осторонь і місцеві чоловіки: рано-вранці, перед виходом у поле, поспішали вони спочатку на будівництво пам'ятника. Умільці виготовили ковану огорожу, зварили щоглу для прапора тощо.

Меморіал спорудили у вигляді сонячного годинника: в центрі — двометровий гранітний обеліск із вигравіюваним золотим тризубом. На циферблаті годинника замість цифр — видатні дати української державності та гасло: «Майбутнє держави залежить від нас».

ЦЕЙ ПАМ'ЯТНИК НАГАДУВАТИМЕ ПРИЙДЕШНІМ ПОКОЛІННЯМ, ЯКОЮ ДОРОГОЮ ЦІНОЮ ДІСТАЄТЬСЯ СВОБОДА

Зі сходом сонця тінь від обеліска проходить датами української історії: визвольна війна Богдана Хмельницького, 22 січня 1918 року, Акт Злуки, Акт 30 червня, Акт відновлення незалежності України 24 серпня 1991 року.

Відкриття пам'ятника стало особливою урочистістю для багатьох людей. До Зміївки прибуло навіть кілька автобусів із Херсона, вщент заповненими молоддю. Відкрив меморіал кулеметник УПА Іван Терлецький. Окрім діда Івана, Павлові та його однодумцям вдалось «витягти» на урочистості ще кількох ветеранів УПА та ОУН, які після відсидки на сибірських «курортах» опинилися на Херсонщині. Сказати, що старі бандерівці були здивовані появі меморіалу — не сказати нічого. Однак ще більше здивувались представники лівих сил Херсонщини.

— Уже за кілька тижнів після урочистостей представники компартії почали збирати охочих для «поїздки в бандерівське село», — розповідає Павло Подобєд. — Повідомлення про можливий погром меморіалу мешканці Зміївки сприйняли як особисту образу: чергували біля нього, звернулися по допомогу до СБУ, а зі шпальт місцевих газет попередили, що будь-які спроби нищення сільського майна матимуть дуже жорстку відсіч. Гастролери до села так і не доїхали, а до меморіалу «Борцям за волю України» і досі йдуть люди.

В Армії УНР було чимало старшин — уродженців Києва, але до недавнього часу в столиці не було і згадки про них. Відновити історичну справедливість взялися активісти «Героїки». Спільно з вірянами одного з храмів столиці вони зібрали 12 тисяч гривень, і незабаром в одному з наймальовничіших куточків столичного району Оболонь встановили пам'ятник у вигляді «Хреста Симона Петлюри» — ордена, заснованого 1932 року українським урядом у вигнанні. На ньому закріплені меморіальні дошки з іменами 34 старшин-киян.

Костянтин Вротновський-Сивошапка, полковник Армії УНР, входив до складу Центральної Ради України, служив в українському війську за Гетьманату і Директорії. Після поразки УНР проживав у Польщі, а поховали його в Рівному. Могила полковника є однією з небагатьох серед українських військових могил, якій вдалось «пережити» радянську окупацію та уникнути знищення.

Представники «Героїки» вирішили спорудити на могилі Вротновського-Сивошапки пам'ятник. Для цього в Миколаєві, де він народився, організували збір благодійних коштів. Долучились до цього небайдужі люди з Києва, Рівного, інших міст України, а також представники української діаспори. Зібраних коштів вистачило не лише на гідне впорядкування могили у Рівному, але й на виготовлення пам'ятника для хорунжого Армії УНР Тихона Хилюка, уродженця Вінниччини, похованого на Івано-Франківщині.

На рахунку «Героїки» чимало й інших добрих справ. Зокрема їхнім коштом збудовано меморіал воїнам Армії УНР, які були поховані в Боярці, що на Київщині. Хлопці відкрили цілу низку монументів на півдні та сході України.

— На сьогоднішній день ми реалізували понад 25 проектів, спрямованих на відновлення історичної справедливості і популяризацію нашої військово-історичної спадщини, — зауважує Павло Подобєд. — Нашою роботою ми намагаємось донести до українців просту істину: шануйте українських героїв, підтримуйте українське військо, адже це наш національний обов'язок. В окупованій країні такого обов'язку немає, там є лише страх і приниження. Тож любіть Україну і будьте вільними!

Сергій ЗЯТЬЄВ

«З повагою ставлюся до тих, хто не залишив військо у найскладніші його часи»

ЩОБ ОЦІНИТИ ЗМІНИ В НИНІШНІЙ АРМІЇ, НЕОБХІДНО ОЗИРНУТИСЯ В МИНУЛЕ

Лейтенант Роман Туровець (у центрі). Серпень 1992 року

Першого українського військового з армії незалежної України я побачив у… Сибіру. Взимку 1992 року представник щойно створених Збройних Сил України приїхав до Томська, щоб запропонувати нам, курсантам четвертого курсу військового училища, вихідцям з України, повернутися служити на батьківщину. Одягнутий у небачену раніше форму кольору полину (яку і в Україні тоді ще бачили не всі), він уособлював собою нове життя в новій армії нової країни…

Тим, хто пройшов співбесіду і отримав пропозицію написати рапорт, заздрили решта майбутніх випускників. Україна з її розвинутою інфраструктурою та м'яким кліматом виглядала з Сибіру надзвичайно привабливим місцем служби. Та й економічний потенціал колишньої радянської республіки, що становив значну частину економіки СРСР, додавав упевненості: майбутнє незалежної України буде цілком успішним…

Складання присяги на вірність Українському народові відбулося без оркестру і урочистостей. Нас, щойно прибулих з теренів зниклого СРСР лейтенантів, вишикували перед штабом частини, винесли бойовий прапор, і ми вголос прочитали текст присяги. Командир потиснув нам руки і благословив на ратну службу.

Незабаром наші райдужні сподівання на швидке благополучне майбутнє зникли, як вранішня роса на сонці. Економічна криза, стрімке падіння рівня життя і велике скорочення війська (у Збройних Силах України тоді змінили форму на цивільний одяг понад 400 тисяч осіб)…

Наша військова частина, як і вся українська армія, посилено опановувала українську мову. Щоправда, на плакатах і стендах, поспішно перекладених українською і вивішених у розташуваннях і навчальних класах, можна було знайти чимало помилок. Але ми все одно тоді пишалися, що дедалі частіше чули і бачили рідне слово …

Економічні катаклізми неабияк позначалися на фінансуванні війська. ЗС України почали фінансувати за остаточним принципом. Про повноцінну бойову підготовку вже не йшлося. Якби нинішній читач мав змогу потрапити тоді на заняття з бойової готовності, де відпрацьовувався вихід підрозділів за сигналом тривоги, він побачив би дивну картину. Офіцери несли таблички з назвами підрозділів, у прапорщиків й сержантів — такі ж таблички, але з номерами машин, а за ними тупали солдати, що зображали екіпажі. Ця «методика» навіть отримала влучну назву — «пішим по-кінному». Більшість машин уже навіть не виїжджали за межі автопарків, а кмітливі прапорщики почали прилаштовувати на кабінах пластикові пляшки, що замінювали паливні баки — аби вистачило виїхати з боксів. На більші дистанції пального не було. Попри це відповідальності з офіцерів за навчання підлеглих ніхто не знімав, тому вчили, як могли: «пішим по-кінному», у класах, на пальцях.

1995 року сталася не дуже помітна в історії, але, як на мене, досить знакова подія. Тоді українських військових почали перевдягти в новий камуфляж, так званий дубок, а ще відмінили портупею — ремінну перев'язь через плече для носіння шаблі. Відмова від цього елемента радянського «домострою», доцільність якого вже давно ніхто не міг пояснити, ще раз демонструвала, що ми йдемо своїм шляхом.

90-ті, як на мене, найскладніший період для країни, війська. Мізерні зарплати військових з'їдала інфляція. Ми тоді були «мільйонерами», розписувались у касі за суми з шістьма нулями і несли додому пакети з купонами. Грошей за суцільної економії вистачало на кілька тижнів. Для багатьох сімей у ті скрутні часи важливими були продовольчі пайки… Знаю багатьох офіцерів, які під час відпусток намагалися знайти хоча б тимчасовий заробіток, щоб сім'ї було що ставити на стіл.

Бути військовим у ті роки було непрестижно, а на тих, хто йшов до військових вишів, дивилися, як на диваків. Тому сьогодні я з повагою ставлюся до тих, хто не залишив військо у найскладніші його часи.

Водночас ми всі грали в якусь дивну гру — з політичних висот нас переконували, що незабаром «реформи» принесуть омріяний результат, а ми, усвідомлюючи реальний стан справ, вдавали, нібито маємо боєготові частини і навіть самі себе хвалили за нібито досягнення в «розбудові» Збройних Сил. А потім у розмовах один одному зізнавалися — наші справи йдуть кепсько, тож якщо раптом війна... Але армія — така структура, де накази не обговорюються, і якщо Батьківщина сказала, що так треба, ми не збираємося воювати, то мусили тихенько тягнути свою лямку.

У 2003-му я у складі 5-ї окремої механізованої бригади був відряджений до Іраку. Такого великого військового формування Україна ще жодного разу не направляла за кордон. Для її підготовки ресурсів не шкодували, що на той час було незвичним — пального і боєприпасів вдосталь, нова форма і спорядження. По прибутті до Іраку українці спочатку дещо здивували колег по коаліції, коли почали обладнувати табір різноманітними щитами, табличками і покажчиками, регулярно шикуватися і вивішувати дошки документації та графіки відвідування американських контейнерів-душових. «Ukrainians, — із розумінням знизували американці плечима і запитували: «Ви сюди надовго?» Українці ж особливої уваги на такі запитання не звертали і продовжували виконувати свою справу. А коли ми узяли під контроль провінцію, то ділом довели, що не гірші.

Ірак став ще одним кроком до формування нового українського війська. Бригада була повністю забезпечена новими бронежилетами українського виробництва, які до цього ми бачили лише на картинках. Про кевларові шоломи замість металевих годі й говорити. У Іраку ми вперше широко застосували транкінговий зв'язок, зона покриття якого охоплювала всю контрольовану нами провінцію.

І саме в Іраку, спостерігаючи за американськими військовими, я зрозумів, що докорінно відрізняло нас від них чи інших військових із провідних армій світу. Це не застаріле озброєння, стан забезпеченості, штабні процедури чи методика підготовки солдата. Достатньо лише належного фінансування, і ці проблеми за деякий час будуть нами усунуті. На відміну від американців, у нас не було відчуття самостійності у прийнятті рішень, притаманного нашим іноземним колегам. Щоразу, роблячи крок вперед в межах своїх повноважень, ми озиралися, щоб отримати оцінку своїх рішень. А ще в них немає того культу різноманітної документації, який ми сповідуємо ще з часів СРСР. Навіть в Іраку діяльність кожної посадової особи в нас супроводжувалася силою-силенною інструкцій, журналів, книг, відомостей тощо, які обов'язково мають бути під рукою, в сейфах, на столах, стендах. Того, що у нас називали «служобою війск»... Американці ж воювали без цієї паперової маси і воювали добре.

МИ ВИРВАЛИСЯ З КОЛА НЕЗЛІЧЕНИХ «РЕФОРМ», ЯКІ ВЖЕ НАБИЛИ ОСКОМУ. ЛИШЕ ЗАРАЗ МИ НАРЕШТІ ПОЧАЛИ БУДУВАТИ НОВУ УКРАЇНУ І НОВІ ЗБРОЙНІ СИЛИ

Три наші бригади і батальйонна тактична група, що пройшли Ірак, мали хорошу підготовку і відмінну злагодженість, але в Україні їх одразу по поверненні розформовували. І це тоді, як на обмеженому ресурсному забезпеченні у Збройних Силах уперто намагалися досягти саме такого рівня готовності військових частин! Так минули 2000-ні, так ми наблизилися до 2014-го…

Я невипадково розпочав з історії, що сталася взимку 1992-го. Всі наступні 20 років нескінченного реформування не давали надії на його закінчення. І ось зараз, мені здається, я можу сказати, що ми вирвалися з кола незлічених «реформ», які вже набили оскому. Лише зараз ми нарешті почали будувати нову Україну і нові Збройні Сили. Сьогодні ми носимо нову форму, кожний боєць має сучасний бронежилет і шолом, ми користуємося сучасним цифровими засобами зв'язку, тепловізорами і приладами нічного бачення, проводимо більше десятка бригадних навчань на рік, на полігонах не шкодуємо пального і боєприпасів, а в небі літають десятки наших безпілотників. Нині вже наші іноземні колеги вивчають наш бойовий досвід. І хоча кінцевий результат ще попереду, чи можна це порівнювати з тим, з чого починали 25 років тому, чи зі станом війська ще п'ять, десять або п'ятнадцять років тому? І треба добре думати, що потрібно брати у військо майбутнього, а чого варто позбутися.

Роман ТУРОВЕЦЬ

Військовослужбовці частини під час переправки техніки через водну перешкоду

ІНЖЕНЕРНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АТО НА ЇХНІХ ПЛЕЧАХ

30 ЛИСТОПАДА СВОЮ ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ВІД ДНЯ СТВОРЕННЯ ВІДЗНАЧИЛИ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ 48-Ї ОКРЕМОЇ ІНЖЕНЕРНОЇ БРИГАДИ З КАМ'ЯНЦЯ-ПОДІЛЬСЬКОГО

Ці хлопці щодня з раннього ранку до пізньої ночі в літню спеку, під дощем чи снігом перекинули десятки тисяч тонн землі Донбасу на першій, другій і третій лініях оборони, відрили сотні кілометрів траншей, встановили тисячі інженерних загороджень, десятки паромних і мостових переправ.

Комбрига полковника Віктора Коршка я застав на виході з кабінету. Він, поспіхом одягаючи бушлат і шапку, запросив із собою на залізницю, де розпочиналося завантаження на ешелон техніки одного з батальйонів, який відправлявся на ротацію в район АТО.

Командир єдиної у ЗСУ Окремої інженерної бригади Головного управління оперативного забезпечення Збройних Сил України полковник Віктор Коршок брав участь у розблокуванні луганського аеропорту. Він — учасник миротворчої місії в складі Міжнародних сил сприяння безпеці в Ісламській Республіці Афганістан, кавалер ордена Богдана Хмельницького III ступеня.

— Бригада створена з метою більш ефективного управління усіма силами і засобами інженерного забезпечення в районі проведення АТО. Це потужний інженерний кулак, до складу якого увійшли шість окремих військових частин — інженерно-технічні, інженерний та понтонно-мостовий батальйони, — говорить полковник Віктор Коршок.

Окремі інженерно-технічні батальйони з 2014 року беззмінно виконують бойові завдання в районі АТО. У середині листопада ми розпочали ротацію особового складу і спеціальної інженерної техніки одного з них, на заміну якого висувається інший.

Основні завдання в районі проведення АТО — облаштування невибухових інженерних загороджень, фортифікаційне обладнання місць розташування військ і сил, підтримання у боєздатному стані раніше обладнаних опорних пунктів та облаштування нових рубежів, позицій та районів розташування військ на усіх трьох лініях оборони.

Чотирьох військовослужбовців бригади відзначено державними нагородами, 237 — медалями й відзнаками Міністерства оборони, 53 — нагородами начальника Генерального штабу.

Говорячи про проблеми молодого військового з'єднання, командир бригади найбільше переймається питаннями комплектування посад контрактників.

— Для цього ми залучаємо внутрішні резерви, ведемо роботу з молоддю призовного віку, співпрацюємо з регіональними засобами масової інформації. Допомагають нам і ветерани інженерної справи, і волонтери в багатьох регіонах України. Та найбільше тішить те, що до бригади повертаються служити ті професіонали, які були призвані за мобілізацією, відслужили, звільнилися, але вдома не всиділи. Сьогодні на ринку праці військо — популярний гравець, — наголосив комбриг.

ДО СКЛАДУ БРИГАДИ УВІЙШЛИ ШІСТЬ ОКРЕМИХ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН — ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНІ, ІНЖЕНЕРНИЙ ТА ПОНТОННО-МОСТОВИЙ БАТАЛЬЙОНИ

Батальйони бригади цьогоріч «повоювали» на всіх наймасштабніших навчаннях: «Весняний грім», «Південний вітер», «Рубіж». Понтонно-мостові підрозділи наводили понтонні переправи завдовжки 300–600 метрів через Дніпро, Південний Буг.

— За ці навчання техніка накатала майже 4000 кілометрів. Усі водії, які прийшли до нас після навчальних центрів, добре закріпили отримані практичні навички, особовий склад до автоматизму відпрацював знання і вміння за своїми штатними посадами, — додав полковник Віктор Коршок.

Командир 308-го окремого інженерно-технічного батальйону бригади полковник Леонід Матвєєв:

— У жовтні цього року мій батальйон відзначив два роки від дня створення, з яких півтора ми виконували бойові завдання в районі АТО. Техніка в нас ненова. Полкові землерийні машини, екскаватори, крани, самонавантажувачі, автогрейдери ми отримали з різних інженерних підрозділів Збройних Сил. У 2014-му силами позаштатних ремонтних відділень її відремонтували, пофарбували. Машини відпрацювали 18 місяців і повернулися з району АТО до пункту постійної дислокації. Ми їх підремонтували, а зараз — вантажимо на залізничні платформи і знову відправляємо на Донбас.

Командир бригади полковник Віктор Коршок

Командир батальйону полковник Леонід Матвєєв

Старшина Микола Сороковський

Молодший сержант Ігор Раташнюк

Молодший сержант роти матеріально-технічного забезпечення Ігор Раташнюк служить за контрактом уже четвертий рік:

— Вдома, у Кривому Розі, на мене чекає дівчина. Повернуся — одразу влаштуємо весілля. Але спочатку треба мир відвоювати. Я в районі АТО відслужив уже двічі по півроку. Своєю полковою землерийною машиною проїхав усю Донеччину.

Старший механік-водій інженерно-маскувальної роти 52-річний старшина Микола Сороковський у АТО вперше:

— До військкомату звертався неодноразово й раніше, але мені казали, що застарий. Проте я свого досяг. Мені є кого захищати і від кого боронити рідний край: старша донька з сином, моїм онуком, мешкають у Криму. Чого дідові вдома сидіти — піду звільняти Донбас, а там і до Криму недалеко!

…У кожного свій лік цій неоголошеній війні. Для одних вона розпочалася в листопаді 2013-го з початком Революції гідності, для інших — з анексії Криму, ще для когось — із початком чергової хвилі мобілізації. Щоправда, є такі, для яких вона й не починалася… Однак усіх патріотів країни турбує те, що війна триває…

Андрій АГЄЄВ

Група військовослужбовців Збройних сил Великої Британії відвідала з робочим візитом 48-му окрему інженерну бригаду. Іноземним колегам розповіли про завдання й призначення з'єднання (зокрема у районі проведення АТО), продемонстрували навчально-матеріальну базу.

— Попередньо ми досягли певних домовленостей про те, що вже з наступного року військові інструктори з Великобританії проведуть у нас спеціальні штабні курси та навчатимуть інженерної підготовки за стандартами НАТО військовослужбовців саперних підрозділів бригади, — повідомив командир бригади полковник Віктор Коршок.

МАЙЖЕ 29 МІЛЬЙОНІВ УКРАЇНЦІВ ВИСЛОВИЛИСЯ ЗА НЕЗАЛЕЖНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ

1 ГРУДНЯ БУВ ПРОВЕДЕНИЙ ІСТОРИЧНИЙ ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ РЕФЕРЕНДУМ

Волевиявлення народу дозволило Україні затвердитися на міжнародній арені як повноправному суб'єкту міждержавних відносин

З ухваленням влітку 1990 року Декларації про державний суверенітет України активізувалася боротьба національно-патріотичних сил за вихід республіки зі складу СРСР. А спроба державного заколоту, вчинена у Москві 19 серпня 1991 року, лише прискорила цей процес: 24 серпня Верховна Рада проголосила Україну незалежною державою. Але комуністи та представники інших так званих лівих сил усіляко противилися цьому. Наприклад, у жовтні того ж року один із представників комуністичної більшості парламенту надрукував у головній газеті Радянського Союзу «Правда» статтю, в якій ішлося про необхідність проведення всенародного референдуму, на якому українці скажуть, в якій країні воліють жити — у СРСР чи в незалежній Україні. У статті, зокрема, було сказано: «Тільки воля народу може наблизити Україну до повного її визнання як суб'єкта міжнародного права. Верховна Рада таких повноважень не має»

Після довгих суперечок було ухвалене рішення щодо проведення референдуму. Для цього по всій Україні було створено 34 тисячі 93 дільниці для голосування. До списків громадян, що мали право проголосувати (на той момент населення України становило приблизно 52 мільйони осіб) було внесено 37 мільйонів 885 тисяч 555 осіб. З них на дільниці для голосування прийшли 31 мільйон 943 тисячі 820 осіб, або 84,32 відсотка від тих, хто мав право голосу. Фактично взяли участь у референдумі 31 мільйон 891 тисяча 742 українці, тобто понад 84 відсотки тих громадян, які мали право голосувати. З них 28 мільйонів 804 тисячі, тобто понад 90 відсотків, дали ствердну відповідь на запитання «Чи підтверджуєте Ви Акт проголошення незалежності України?»

За те, щоб мати власну Українську державу, висловилися в усіх без винятку 27 адміністративних регіонах України: в 24 областях, Республіці Крим і 2 містах зі спеціальним статусом.

Сьогодні російські мас-медіа твердять, що «жителі Донбасу завжди були категорично проти проголошення незалежності України, розуміючи, чим їм це загрожує». Моралізувати стосовно цих інсинуацій не будемо, а звернемося до конкретних цифр і фактів. Так ось, у Донецькій області загалом проголосувало 2 мільйони 957 тисяч громадян. Це майже 74 відсотки тих мешканців регіону, які мали право голосу. З них 2 мільйони 481 тисяча, тобто понад 83 відсотки, підтримали незалежність України. За збереження Радянського Союзу висловилися 372 тисячі, що становило 12,58 відсотка. Схожа картина спостерігалася і на Луганщині.

Після того як були оприлюднені результати референдуму, Верховна Рада ухвалила «Послання до парламентів і народів усіх країн світу», в якому, зокрема, було сказано: «Договір 1922 року про утворення Союзу РСР Україна вважає відносно себе недійсним і недіючим». Кажучи іншими словами, українці, які були учасниками створення Радянського Союзу, через 67 років і ліквідували його. До речі, і сьогодні російські політики вважають Леоніда Кравчука головним ліквідатором «єдиного і неподільного», звинувачуючи першого Президента України в усіх смертних гріхах. Усі ми знаємо, що на теренах СРСР, до якого входило 15 союзних республік, постало 15 суверенних держав. Проте в жодній з них — за винятком країн Балтії — можновладці не запитали своїх громадян, чи бажають вони жити в незалежній країні, а обмежилися ухваленням відповідних парламентських постанов. А це означає, що рішення про створення незалежних держав приймалося голосами 300–400 громадян, а не десятками мільйонів, як це було в Україні.

— Коли у Біловезькій пущі ми, лідери України, Білорусії і Росії, проголошували припинення існування Радянського Союзу, я керувався не лише рішенням парламенту, а й підтримкою майже 29 мільйонів українців, які висловилися за незалежну Українську державу, — каже Леонід Кравчук. — Ані Станіслав Шушкевич, ані Борис Єльцин не мали такої підтримки. І це додавало нашій делегації сил і впевненості у своїх діях.

Акт проголошення незалежності України, який 24 серпня 1991 року був ухвалений Верховною Радою УРСР, підтвердило волевиявлення українського народу. Це було остаточне затвердження державного суверенітету. Адже цього рішення не міг скасувати парламент наступного скликання. Ніхто не міг і відмінити результати референдуму.

У РЕФЕРЕНДУМІ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ 31 МІЛЬЙОН 891 ТИСЯЧА 742 УКРАЇНЦІ, ТОБТО ПОНАД 84 ВІДСОТКИ ГРОМАДЯН, ЯКІ МАЛИ ПРАВО ГОЛОСУВАТИ. З НИХ 28 МІЛЬЙОНІВ 804 ТИСЯЧІ, ТОБТО ПОНАД 90 ВІДСОТКІВ ДАЛИ СТВЕРДНУ ВІДПОВІДЬ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Волевиявлення народу дозволило Україні затвердитися на міжнародній арені як повноправному суб'єкту міждержавних відносин. Наприклад, до 1 грудня 1991 року суверенність України — після її проголошення Верховною Радою — юридично не визнала жодна держава. А протягом лише грудня того ж року Україна як незалежна держава світу і повноправний суб'єкт міжнародного права була визнана понад 40 державами світу. Вже 2 грудня це зробили Канада і Польща, 3-го — Угорщина, 5-го — Російська Федерація, Аргентина, Болгарія.

1 грудня 1991 року українці не лише висловилися за створення незалежної України, а й обирали її Президента. І референдум 1991 року, і президентські вибори підтвердили бажання переважної більшості громадян України жити в незалежній демократичній державі, самостійно вирішувати внутрішні і зовнішні, культурні і політичні, економічні і фінансові, дипломатичні і військові питання.

Сергій ЗЯТЬЄВ

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ РЕФЕРЕНДУМ У ЦИФРАХ І ФАКТАХ

Після того як депутати Верховної Ради України 24 серпня 1991 року проголосували за Акт проголошення незалежності України, Ігор Юхновський запропонував винести цей документ на всеукраїнський референдум. У ті хвилини багатьом депутатам, зокрема й з антикомуністичної Народної Ради, така пропозиція здавалася не зовсім доречною, оскільки всі необхідні рішення парламент ухвалив. Утім пропозицію таки затвердили.

На референдум було винесене одне запитання: «Чи підтверджуєте Ви Акт проголошення незалежності України?»

В усіх 27 регіонах країни виборці підтримали Акт проголошення незалежності від 24 серпня 1991-го. Найменше прихильників незалежності виявилося в Севастополі та у Кримській автономії. Решта областей — включно зі східними — віддали на підтримку історичного документа понад 80 відсотків голосів.

Найбільша підтримка була в Тернопільській (98,67%), Івано-Франківській (98,42%), Львівській (97,46%), Черкаській (96,03%), Рівненській (95,96%) та Київській (95,52%) областях.

На референдумі у грудні 1991 року 94% жителів Кіровоградщини проголосували за незалежність України, що перевищило середній показник по Україні.

Якби не було всеукраїнського референдуму, Верховна Рада СРСР могла відновити УРСР. Наприклад, Генеральний прокурор Радянського Союзу міг оголосити це рішення незаконним і скасувати його.

На президентських виборах, котрі проводилися того ж дня, майже 20 мільйонів виборців віддали свої голоси за Леоніда Кравчука, котрий став першим всенародно обраним Президентом України. Найбільш реальний суперник Кравчука — лідер Народного Руху України В'ячеслав Чорновіл отримав підтримку 7,4 мільйона виборців (23,3%).

5 грудня на урочистому засіданні Верховної Ради Леонід Кравчук склав присягу народові України. Цього ж дня Головою Верховної Ради було обрано Івана Плюща.

Підготував Сергій ЗЯТЬЄВ

ОСНОВНІ ПІЛЬГИ УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ

- першочергове забезпечення жилою площею осіб, які потребують поліпшення житлових умов
- 75% знижка плати за користування житлом площею 21 кв. м на особу та ще 10,5 кв. м на сім'ю
- безкоштовний проїзд всіма видами міського та міжміського пасажирського транспорту
- користування при виході на пенсію поліклініками та госпіталями, до яких вони були прикріплені за попереднім місцем роботи
- щорічне медичне обстеження і диспансеризація із залученням необхідних спеціалістів
- виплата допомоги по тимчасовій непрацездатності в розмірі 100% середньої заробітної плати незалежно від стажу роботи
- переважне право на працевлаштування у разі ліквідації підприємства, установи, організації
- безкоштовне одержання ліків за рецептами лікарів
- переважне право на залишення на роботі під час скорочення штатів
- позачергове безкоштовне зубопротезування

ПІЛЬГИ НА ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНІ ПОСЛУГИ

ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО СТАТУС ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ, ГАРАНТІЇ ЇХ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ» П. 4–5, СТ. 12, 13, 15

газ, електроенергія, опалення, квартирна плата інші комунальні послуги

- -75% — Учасники бойових дій
- -100% — Інваліди війни
- -50% — Члени сімей загиблих

УВАГА! *Пільги надаються незалежно від форми власності та виду житла*

НОРМИ СПОЖИВАННЯ, У МЕЖАХ ЯКИХ НАДАЄТЬСЯ ПІЛЬГА

Пільга надається **на 21 кв. м** площі на кожну особу, яка має право на знижку та постійно проживає у житловому приміщенні
При наявності сім'ї знижка поширюється на **додаткові 10,5 кв. м**
Тобто загальна площа, на яку розповсюджується знижка — 31,5 кв. м

Для сімей, що складаються лише **з непрацездатних осіб, пільга** надається **на 42 кв. м** площі на кожну особу, яка має право на знижку та постійно проживає у житловому приміщенні
Плюс додаткові **21 кв. м** на членів сім'ї
Тобто загальна площа, на яку розповсюджується знижка 63 кв. м

УВАГА! *За рішенням органів місцевого самоврядування учасникам АТО та членам сімей можуть надаватися додаткові знижки на оплату комунальних податків. За додатковою інформацією звертайтеся до сільських, міських, районних, обласних рад за місцем проживання*

МЕДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА РЕАБІЛІТАЦІЯ

САНАТОРНО-КУРОРТНЕ ЛІКУВАННЯ

ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО СТАТУС ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ, ГАРАНТІЇ ЇХ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ»
ст. 12, п. 3; ст. 13, п. 3; ст. 15 п. 3

Мають право на безкоштовне забезпечення санаторно-курортним лікуванням або компенсацію вартості самостійного санаторно-курортного лікування

ПУТІВКИ НАДАЮТЬСЯ НА ТЕРМІН 18–21 ДЕНЬ

Інвалідам із захворюваннями нервової системи (з наслідками травм і захворюваннями хребта та спинного мозку) — відповідно до медичних рекомендацій, з них інвалідам I та II групи — 35 днів у санаторіях спінального профілю, інвалідам III групи — 18–21 день у санаторіях неврологічного профілю

ПОРЯДОК ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ САНАТОРНО-КУРОРТНИМ ЛІКУВАННЯМ

Стати на облік у структурному підрозділі з питань соціального захисту населення районних/держадміністрацій, виконавчих органах міських рад для санаторно-курортного лікування

▼

Подати документи (особисто або через уповноважену особу) до органу соцзахисту населення за зареєстрованим місцем проживання або за місцем фактичного проживання учасника АТО

▼

Отримати у працівників органів соцзахисту населення грунтовну консультацію щодо забезпечення санаторно-курортним лікуванням; ознайомитися із відповідним переліком санаторно-курортних закладів, які здійснюють лікування; отримати санаторно-курортну путівку

Перелік документів:
паспорт (копія та оригінал);
заява про видачу путівки;
медична довідка лікувальної установи за формою № 070/о;
копія посвідчення учасника бойових дій або інваліда війни та документ, що підтверджує безпосереднє залучення особи до виконання завдань антитерористичної операції у районах її проведення

УВАГА! *За бажанням інвалідів замість путівки на санаторно-курортне лікування вони можуть один раз на два роки одержувати грошову компенсацію: інваліди війни I-II груп — у розмірі середньої вартості путівки, інваліди війни III групи — у розмірі 75 процентів середньої вартості путівки. Грошова компенсація надається незалежно від наявності медичного висновку про необхідність санаторно-курортного лікування або медичних протипоказань*

БЕЗКОШТОВНЕ ЗУБОПРОТЕЗУВАННЯ*

*КРІМ ПРОТЕЗУВАННЯ ДОРОГОЦІННИМИ МАТЕРІАЛАМИ

ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО СТАТУС ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ, ГАРАНТІЇ ЇХ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ»
п. 2, ст. 12, 13, 15

Мають право на безкоштовне зубопротезування на підставі ветеранського посвідчення в державних закладах охорони здоров'я

ЗУБОПРОТЕЗУВАННЯ ФІНАНСУЄТЬСЯ З МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ

У разі відмови у наданні пільги слід звертатися до територіальних структурних підрозділів з питань охорони здоров'я за місцем проживання (обласних, міських)

БЕЗКОШТОВНА РЕАБІЛІТАЦІЯ

ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО СОЦІАЛЬНИЙ І ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ТА ЧЛЕНІВ ЇХ СІМЕЙ», ПОСТАНОВА КМУ №221 ВІД 31.03.2015 ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОРЯДКУ ВИКОРИСТАННЯ КОШТІВ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ У ДЕРЖАВНОМУ БЮДЖЕТІ НА ПСИХОЛОГІЧНУ РЕАБІЛІТАЦІЮ УЧАСНИКІВ АТО

Послуги з психологічної реабілітації надаються безкоштовно реабілітаційними установами на підставі направлення місцевого органу соцзахисту

ПСИХОЛОГІЧНА РЕАБІЛІТАЦІЯ ТРИВАЄ 14 КАЛЕНДАРНИХ ДНІВ

Послуги надаються на підставі індивідуального плану реабілітації

ПОРЯДОК ОТРИМАННЯ ПСИХОЛОГІЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ

Подати заяву на проходження психологічної реабілітації до місцевого органу соцзахисту за місцем реєстрації або фактичного проживання

▼

До заяви додати копію ветеранського посвідчення та копію одного з документів, що підтверджує безпосередню участь в АТО

УВАГА! *У межах місцевих бюджетів можуть виділятися додаткові кошти на психологічну реабілітацію. Психологічні послуги надаються також лікувальними закладами, організаціями недержавного сектору (громадськими організаціями, приватними психологами, волонтерами)*

БЕЗКОШТОВНІ ЛІКИ ТА ЛІКАРСЬКІ ЗАСОБИ

ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО СТАТУС ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ, ГАРАНТІЇ ЇХ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ»
п. 1, ст. 12, 13, 15

Документи для отримання:
— рецепт лікаря
— ветеранське посвідчення

ЩО МОЖНА ОТРИМАТИ

Безкоштовні ліки, лікарські засоби можна отримати в аптеках при медичному закладі, лікар якого видав рецепт на лікування таких захворювань:

- Онкологічні захворювання
- Гематологічні захворювання
- Діабет (цукровий і нецукровий)
- Ревматизм
- Ревматоїдний артрит
- Пухирчатка
- Системний гострий вовчак
- Системні, хронічні, тяжкі захворювання шкіри
- Сифіліс
- Лепра
- Туберкульоз
- Аддісонова хвороба
- Гепатоцеребральна дистрофія
- Фенілкетонурія
- Шизофренія та епілепсія
- Психічні захворювання
- Стан після операції протезування клапанів серця
- Гостра переміжна порфірія
- Муковісцидоз
- Тяжкі форми бруцельозу
- Дизентерія
- Гіпофізарний нанізм
- Стан після пересадки органів і тканин
- Бронхіальна астма
- Хвороба Бехтерєва
- Міостенія
- Міопатія
- Мозочкова атаксія Марі
- Хвороба Паркінсона
- Інфаркт міокарда (перші шість місяців)
- Дитячий церебральний параліч
- СНІД, ВІЛ-інфекція
- Післяопераційний гіпотиреоз, зокрема через рак щитоподібної залози
- Гіпопаратиреоз
- Вроджена дисфункція кори наднирників

УВАГА! *Безоплатне видавання лікарських засобів провадиться лише у разі амбулаторного лікування основного захворювання, за яким хворим надано пільги. Хворі на СНІД та ВІЛ-інфіковані незалежно від основного захворювання мають право на безоплатну видачу лікарських засобів за наявності в них будь-яких інших захворювань*

ДИВЕРСІЙНИЙ «ЦИРК» У КРИМУ,

АБО НАВІЩО КРЕМЛЬ ЗНОВУ ВЛАШТОВУЄ НА ПІВОСТРОВІ «ТЕАТРАЛЬНІ ПОСТАНОВКИ», АНТИГЕРОЯМИ В ЯКИХ ВИСТАВЛЯЄ УКРАЇНЦІВ

Одна з версій фейкових вистав у Криму — тримання населення півострова у страху

Уранці 10 листопада російські ЗМІ оприлюднили заяву Федеральної служби безпеки (ФСБ) Російської Федерації про затримання напередодні (9 листопада) на території окупованого Росією Федерацією півострова Крим (цього разу в Севастополі) ще трьох «українських диверсантів». Вони нібито замірялися підірвати на півострові якісь міфічні «об'єкти інфраструктури». За твердженням російських чекістів, усі троє нібито належать до складу Головного управління розвідки оборонного відомства України (ГУР МОУ) і є його кадровими офіцерами.

Тож стало зрозуміло, що ***російські спецслужби, попри здебільшого негативну та недовірливу реакцію світової громадськості, а також українського й навіть російського суспільств щодо попередніх «затримань українських диверсантів», продовжують бавитись у погано зрежисований і не менш незграбно поставлений блокбастер під назвою «Пригоди українських диверсантів на півострові Крим».***

Викривати відверту недолугість, а подекуди й ідіотизм російських спецслужб у даному випадку, думаю, вже не варто. Адже вони очевидні будь-якій бодай трохи мислячій людині, достатньо пригадати «знайдені та вилучені» при обшуку в помешканні «українських диверсантів» страйкбольну зброю і так звану «візитку Яроша», щоб це усвідомити. Для цього непотрібно по декілька разів передивлятися офіційні спростування з боку МО України та його ГУРа. Достатньо елементарної логіки та здорового глузду, щоб зрозуміти всю штучність пред'явлених громадськості структурами ФСБ «доказів».

А ось замислитися щодо причин такої затятості російських чекістів у розкручуванні в інформаційному просторі явно фейкової теми «українських диверсантів», все ж таки варто. Адже в багатьох людей сьогодні виникає з приводу цих подій одне просте запитання: навіщо влаштовуються ці вистави?

На погляд багатьох незалежних експертів, основних версій та причин може бути декілька. Перша, найбільш популярна в Інтернеті та ЗМІ, пов'язана із припущенням щодо явної неадекватності та психічної неврівноваженості місцевих співробітників ФСБ. У цьому випадку полювання на міфічних «українських диверсантів» є чимсь на кшталт симптому важкого психічного захворювання, відомого в народі під назвою «біла гарячка», і пов'язаних з ним відомих симптомів — галюцинаціями та відповідною девіантною поведінкою хворих. Якщо дотримуватися цієї версії, на місці «українських диверсантів» з тим же успіхом могли бути, приміром, інопланетяни, зомбі та інші казкові або міфічні істоти. Однак у сфері розуму ця версія здається все ж таки малоймовірною. Адже не віриться, що до оперативного складу російських спецслужб потрапляють люди, настільки схильні до зловживання алкоголем, що в них трапляються важкі психічні розлади, через що вони починають ловити «по кутах» те, чого не існує в реальності…

КРАЩОГО ЗАСОБУ, НІЖ ЗВИНУВАТИТИ СВОГО ВОРОГА У «ТЕРОРИСТИЧНИХ МЕТОДАХ» ВЕДЕННЯ ВІЙНИ, ОСОБЛИВО ПРОТИ МИРНОГО НАСЕЛЕННЯ, МАБУТЬ, НЕМАЄ. ОСЬ ЗВІДКИ НА ПІВОСТРОВІ БЕРУТЬСЯ «УКРАЇНСЬКІ ДИВЕРСАНТИ»

Більш ймовірною здається інша версія, пов'язана із необхідністю підтримувати в населення півострова потрібні окупанту суспільні настрої. Об'єктивно кажучи, сьогодні життя пересічного громадянина у Криму погіршилося — ціни на основні товари та послуги стали захмарними, перебої в постачанні води і електрики стали регулярними. Навіть попри піар-кампанію щодо протягування через Керченську протоку міфічного «енергомоста» (відомого в народі під назвою «енергохвіст», бо регулярно чомусь «відвалюється», як в ящерки). Звісно, в таких умовах у багатьох мешканців Криму починають виникати явно незручні для окупантів думки щодо доцільності окупації та анексії півострова.

Ось тут і стають вкрай потрібними «страшні українські диверсанти», які нібито тільки про те й мріють, аби щось на півострові підірвати. Наприклад, якусь насосну станцію, місцеву ТЕС або інші об'єкти інфраструктури тощо. Навіть якщо ці «диверсанти» не існують у природі, російському окупаційному режиму в Криму їх було вкрай потрібно вигадати. Адже у такий спосіб окупанти досягають одразу двох цілей — знаходять «об'єктивні» причини та пояснення для своєї провальної соціально-економічної політики на окупованій території, а також залякують місцеве населення можливими терактами, відволікаючи його в такий спосіб від об'єктивного оцінювання того, що відбувається на півострові, формуючи в людей вкрай негативне ставлення до України.

Однак у цьому контексті існує ще одна версія, яка так чи інакше пояснює всі ці неадекватні ігри російських чекістів в «українських диверсантів». Річ у тому, що весь цей влаштований ФСБ «диверсійний цирк» у Криму є дуже зручним для нинішнього російського правлячого режиму в геополітичному та геостратегічному сенсах. Адже гібридна агресія проти України з реальним відторгненням від неї певних територій (в даному випадку півострова Крим) явно виглядає в очах світової спільноти, м'яко кажучи, не зовсім легітимною. Порушення норм міжнародного права і анексія чужих територій є беззаперечними, як би не намагалися у Кремлі представити суть справи по-іншому. Тому реакція світової спільноти на такі дії російського правлячого режиму була передбачувана і прогнозована — на нього чиниться політичний тиск та накладаються санкції. А в майбутньому, якщо Володимир Путін та очолюваний ним «згуртований колектив однодумців», вихідців із російських спецслужб, продовжать «впиратися» у питанні Криму та Донбасу, «посиливши ефект» своїми неадекватними діями в Сирії, може бути застосований ще гірший сценарій — політична та фінансово-економічна ізоляція Росії. До чого це може призвести Росію, економіка та бюджет якої на понад 70% залежить від експорту вуглеводнів та зовнішніх інвестицій, думаю, пояснювати не треба.

У цих умовах агресору явно необхідно вдати з себе жертву агресії, яка веде оборонну, «справедливу» війну. Або хоча б отримати вагомий привід для «остаточного» вирішення проблеми шляхом повномасштабного вторгнення та застосування військової сили і таким чином перейти від гібридної форми агресії до її відкритої форми. Кращого засобу, ніж звинуватити свого ворога у «терористичних методах» ведення війни, особливо проти мирного населення, мабуть, немає. Ось звідки на півострові беруться, завдяки старанням ФСБ, «українські диверсанти» з повними кишенями та сумками вибухівки, готові підривати все, що трапиться. Головне завдання Кремля — виставити свого противника в очах світової спільноти справжнім кривавим монстром, здатним на варварські методи ведення війни, особливо проти мирного населення. Якого через те просто необхідно приборкати військовим шляхом…

До речі, ***нічого нового в цьому сенсі російські чекісти не вигадали. Методологія та ж сама, яка використовувалась росіянами, коли ФСБ підривало в Росії житлові будинки, списуючи все на підступних чеченців, шукаючи привід для чергового «замирення» Чечні військовим шляхом.*** Цим же шаблонам відповідають і останні заяви та дії зовнішньополітичного відомства Кремля. Наприклад, нещодавня заява російської делегації в ООН стосовно нібито «навмисної водної блокади Криму з боку української влади». Це все є елементами одного плану…

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ХТО ВОНИ, «УКРАЇНСЬКІ ДИВЕРСАНТИ»?

Перша група «українських диверсантів», яку «спіймали» співробітники ФСБ Криму, за їхніми словами, намагалася прорватися до Криму через перешийок у ніч з 6 на 7 серпня 2016 року. Затримання саме цієї групи нібито супроводжувалося людськими жертвами. В ході перестрілки загинули офіцер ФСБ Роман Каменєв і боєць-контрактник ВДВ Семен Сичов. За словами російських чекістів, протилежна (українська) сторона також втратила двох людей, чиї імена не розкриваються. Справжні обставини загибелі російського військовика та працівника ФСБ досі невідомі.

Затриманих троє: громадяни України Євген Панов, Андрій Захтій і Редван Сулейманов. Першим двом пред'явлені обвинувачення за ст. 281 і ст. 208 КК РФ (диверсія і організація або участь в незаконному збройному формуванні). За якими саме статтями звинувачують Сулейманова — невідомо. Всі затримані нібито визнали свою провину.

Після затримання ФСБ 9 листопада «севастопольських диверсантів» уже наступного дня у ЗМІ «спливли» їхні імена: Дмитро Штибліков, Олексій Бессарабов і Володимир Дудка. Тоді ж з'ясувалося, що Штибліков і Бессарабов до 2014 року працювали в українському аналітичному центрі з досліджень проблем безпеки Чорноморського регіону «Номос».

Протягом минулого тижня з'явилася нова інформація про «диверсантів». Родичі Володимира Дудки розповіли журналістам, що до 2001 року Володимир служив капітаном корабля ВМС України «Сімферополь», 2007 року звільнився у запас і працював спеціалістом з розбору і знищення боєприпасів в Інкерманських штольнях, а вже «при Росії» влаштувався сапером у МНС.

14 листопада ФСБ опублікувала відеозаписи допитів Штиблікова і Бессарабова, на яких вони також, як й їхні попередники, зізнаються в «приналежності до Головного управління розвідки Міністерства оборони України»…

Інф. «НА»

УНІКАЛЬНІ РОЗРОБКИ ВІТЧИЗНЯНИХ ЗБРОЯРІВ

ЗА СВОЇМИ ТАКТИКО-ТЕХНІЧНИМИ ХАРАКТЕРИСТИКАМИ УКРАЇНСЬКІ ЗРАЗКИ ОВТ НЕ ПОСТУПАЮТЬСЯ, А БАГАТО В ЧОМУ Й ПЕРЕВЕРШУЮТЬ ІНОЗЕМНІ АНАЛОГИ

За 25 років незалежності України вітчизняним зброярам, попри економічні негаразди в країні та зростаючу конкуренцію на міжнародному ринку озброєння, вдалося втримати передові позиції у світовому рейтингу. Так, минулого року загальна частина військового експорту України склала 2,6% від світового, що дозволило нам залишитися на дев'ятому місці у переліку тих країн, які реалізовують зброю на зовнішньому ринку. Зокрема, найбільший дохід Україна отримала від продажу: авіатехніки — 108 млн дол., броньованої техніки — 63 млн дол., двигунів — 148 млн дол. тощо. Такі дані наведено в матеріалах Стокгольмського міжнародного інституту дослідження миру (SIPRI). Про деякі зразки ОВТ наших зброярів далі.

АН-70 ВМІЩУЄ 300 БІЙЦІВ ІЗ ПОВНИМ ОЗБРОЄННЯМ

Літак Ан-70

Уперше військово-транспортний літак Ан-70 викотили зі складального цеху Авіаційного науково-технічного комплексу (АНТК) ім. О. К. Антонова 24 грудня 1996 року. Унікальна крилата машина випередила на декілька років розробки, що ведуться в інших країнах світу. Необхідність створення Ан-70 була викликана тим, що майже всі наявні транспортні літаки середнього класу — радянський Ан-12, американський С-130 «Геркулес» та французький С-160 «Трансалл» — розроблялися ще в 50-х роках минулого століття і вже чекали на заміну. До того ж у військових значно підвищилися вимоги до характеристик літаків щодо вантажопідйомності, габаритів вантажів, що перевозяться, використання злітно-посадкових смуг, а також економічних показників.

Можливості Ан-70 як військово-транспортного літака відповідають вимогам, що висуваються до подібної техніки майже в усіх країнах світу. Його широкий та високий вантажний відсік (4х4,1 м) може вмістити, за розрахунками фахівців, 98% зразків сучасного озброєння та військової техніки, що є на оснащенні збройних сил як країн СНД, так і НАТО. Об'єм його відсіку — 400 куб. м, що втричі більше, ніж у Ан-12, С-130 та С-160, і на 35% більше, ніж у Іл-76. Літак здатний забезпечити десантування 110 парашутистів або перевезення 300 військовослужбовців з повним озброєнням за один рейс. Ан-70 може літати із крейсерською швидкістю 750–800 км/год, що дорівнює швидкості реактивного літака Іл-76 та на 30% більше, ніж у Ан-12, С-130 та С-160. При цьому він не має рівних за витратами палива. До речі, при виконанні типового транспортного завдання — перевезення вантажу вагою 20 тонн на відстань 3000 км — перспективний європейський літак, за розрахунками, буде витрачати палива на 26% більше (Іл-76 вже зараз витрачає його на 88% більше), ніж Ан-70.

ОБ'ЄМ ВІДСІКУ АН-70 — 400 КУБ. М, ЩО ВТРИЧІ БІЛЬШЕ, НІЖ У АН-12, С-130 ТА С-160, І НА 35% БІЛЬШЕ, НІЖ У ІЛ-76

Таким чином нині наш військово-транспортний літак є одним із кращих поміж небагатьох зразків середніх транспортних крилатих машин нового покоління.

РЛС «КОЛЬЧУГА» ПЕЛЕНГУЄ НАВІТЬ «STELS»

Мобільна станція дальньої радіотехнічної розвідки «Кольчуга» здатна виявляти і розпізнавати практично всі відомі нині активні радіотехнічні засоби, які встановлюються на наземних, морських і повітряних об'єктах, включаючи й ті, що створені на базі «стелс-технологій». В основу роботи цієї станції покладений принцип «пасивної» радіолокації. Він полягає в тому, що «Кольчуга» вловлює і аналізує радіохвильове випромінювання, які випускають різні об'єкти, незалежно від того, де вони перебувають — на землі, на воді або в повітрі. Будь-який зенітно-ракетний комплекс, корабель чи літак-невидимка «Stels» схожі тим, що всі вони оснащені власними традиційними РЛС, засобами зв'язку тощо. Їхніми сигналами і «живиться» «Кольчуга», при цьому сама вона залишається непомітною, не ризикуючи потрапити під вогонь засобів ураження супротивника.

РЛС «Кольчуга»

У «кольчужний» комплект входять три станції. Перебуваючи на значному віддаленні одна від одної, у процесі синхронної роботи вони і визначають точні координати цілі. Цей комплекс дозволяє визначати координати наземних і надводних цілей та маршрути їхнього руху на території до 600 км вглиб і до 1000 км по фронту. До цього варто додати, що радіолокаційна станція виявляє та розпізнає джерела радіовипромінювання в автоматичному режимі. У цей час потужний бортовий комп'ютер здійснює аналіз та числову обробку, а також розпізнає виявлені цілі шляхом порівняння їх параметрів із базою даних. Потім отримані результати виводяться на монітор з картою місцевості. Для виконання станцією всіх основних завдань штатного режиму потрібен лише один оператор (два інші входять до складу екіпажу для забезпечення режиму цілодобової роботи), який керує роботою станції в діалоговому режимі з персональним комп'ютером.

ТАНК «ОПЛОТ»: ПОТУЖНЕ ОЗБРОЄННЯ, МАЛОПОМІТНИЙ, ШВИДКИЙ

Основний бойовий танк Т-84 «Оплот» створений на основі танка Т-80УД, але відрізняється від нього низкою вдосконалень, що якісно поліпшили його вогневі, ходові та захисні властивості. Головна зброя нашого танка — 125-міліметрова гладкоствольна гармата КБА-3, стабілізована у вертикальній і горизонтальній площинах. Автомат зарядження розташований в кормовій частині башти і виконаний у вигляді автономного броньованого модуля. Особливістю танка є наявність керованого озброєння, яке дозволяє вести вогонь із гармати ракетою «Комбат» українського виробництва з лазерним наведенням і уражати цілі на відстанях до 5000 м. Танк Т-84 має комбіновану систему захисту, що включає в себе пасивну броню, вбудований динамічний захист новітнього покоління типу «Ніж» і низку інших пристроїв захисту.

ТАНК МОЖЕ ДОЛАТИ ВОДНІ ПЕРЕШКОДИ ГЛИБИНОЮ ДО 1,8 М БЕЗ ПІДГОТОВКИ

Тандем пасивної броні та вбудований динамічний захист забезпечують «Оплоту» захист від найсучасніших протитанкових засобів. Для того щоб ефективно протистояти високоточним засобам ураження противника, що використовують лазерну систему наведення, на танку також встановлений комплекс оптико-електронної протидії «Варта». Екіпаж і внутрішнє обладнання Т-84 захищені спеціальною системою від впливу ядерної зброї, радіоактивного пилу, отруйних і бактеріологічних речовин. «Оплот» має антирадарне покриття, крім того, його башта оснащена гумовими щитками, звисаючими з передньої її частини, що знижують помітність танка для радарів. Для зменшення помітності може бути застосована військова маскувальна конструкція «Контраст».

Танк «Оплот»

Двигун танка «Оплот» 6ТД-2 потужністю 1200 к. с. здатний ефективно працювати в будь-яких погодних умовах, у тому числі при високих температурах навколишнього середовища. Місткість внутрішніх паливних баків становить 700 літрів, ще 440 літрів перебувають у баках, розташованих на надгусеничних полицях. Повітрозабірний пристрій двигуна дозволяє танку долати водні перешкоди глибиною до 1,8 м без підготовки. Дах моторно-трансмісійного відділення оснащений спеціальними теплоізоляційними пристроями для зниження теплової помітності танка.

Матеріали сторінки підготував Сергій ВОРОНКОВ

МАСКУВАЛЬНИЙ «ХЕНД МЕЙД» ВІД «КРАМАТОРСЬКИХ БДЖІЛОК»

ЩОБ ВИГОТОВИТИ НАКИДКУ ДЛЯ ГНІЗДА СНАЙПЕРА, ТРЕБА ЗАВ'ЯЗАТИ 8,5 ТИСЯЧІ ВУЗЛИКІВ

Волонтерська організація «Краматорські бджілки» нині доволі відома далеко за межами Донбасу. Маскувальні сітки, «кікімори», продукти харчування вони невтомно передають для потреб оборони вже понад два роки! Цей клуб створили відразу після того, як місто 5 липня 2014-го звільнили від російських окупантів. Наступного ранку після повернення до Краматорська української влади майбутня координатор «бджілок» вийшла зі своїми дітьми і онуками зафарбовувати намальовані скрізь російські прапори українськими. Гурт небайдужих патріотів, які долучилися до ініціативи, сформувався за лічені дні. А вже у вересні вони видали фронту перші 50 кв. метрів маскувальних сіток

«Краматорські бджілки» разом із воїнами АТО, яким передають зроблені власноруч маскувальні вироби

У тісній кімнатці літні краматорці щодня виплітають 30–40 кв. метрів таких засобів. Узимку вони білі, в інші пори року — кольорові відповідно до природного антуражу.

— Нам люди приносять якийсь вживаний одяг. Ми його сортуємо і ріжемо на смужки, — розповідає один з координаторів ініціативи Надія Калінченкова. — Про нас знають у місті й на околицях. Сюди прокладено надійні волонтерські стежки із Слов'янська, Костянтинівки, Дружківки, багатьох селищ. А от джутові чи конопляні ткані мішки, потрібні для виробництва «кікімор», надходять з усієї України. Є зв'язки й із Швейцарією, Іспанією, Італією, Канадою, США. Як правило, це представники діаспори, які надсилають необхідні в роботі матеріали. Оскільки ми не маємо банківського рахунку, а люди нам довіряють, сюди приносять і готівку. Кожні два місяці потрібно 6 тисяч гривень на сітку. Але ми не лише сподіваємося на благодійників, а й самі на це заробляємо. Плетемо браслети, виготовляємо всілякі жіночі прикраси, сувеніри із гільз і чашок і розписуємо їх. Цим займаються майстри із організації «Народжені вільними», які нещодавно приєдналися до нас. Також кожна «бджілка» зі своєї пенсії вносить на добру справу щомісяця 100–200 гривень. Та й домашні шафи ми вже давно почистили від непотрібного ганчір'я. Загалом упродовж місяця вдається вив'язати 1,2 тисячі кв. метрів маскувальних сіток. Це багато, але в масштабах цієї війни недостатньо. Добре, що ми не одні такі.

Літом «бджілки» потребували тканин зеленого кольору. Зараз майстрині додають «осіннього листя» й чорноти, а скоро перейдуть на білий. В організації є волонтери, які займаються фарбуванням матеріалу. А взимку тут в'яжуть ще й шкарпетки, рукавички з двома пальчиками й виготовляють «білосніжні» маскувальні костюми.

Всесезонна турбота небайдужих краматорців — збір іграшок і дитячого одягу, взуття для переселенців і в «сіру» зону. Допомагає їм у цій справі проведення благодійної ходи містом. Волонтери постійно звітують на сторінці «бджілок» у Facebook за кожну принесену на потреби армії гривню.

Рекордсменкою серед тутешніх волонтерів, напевно, є пані Анна. Вона невтомно приносить мішки з уже розрізаною на смужки тканиною. Її татусеві Григорію Харченку 86 років, а він понад півроку смикав з мішковини ниточки для «кікімор». Це дуже марудна робота. Варто згадати і 83-річну краматорку, котра пошила для армії понад 100 пар нижньої білизни.

Про цю майстерню маскування військові почасти дізнавалися з усесвітньої «павутини».

— Зв'язані вручну масксітки значно кращі, ніж заводські, в яких повторюється малюнок, тож

МАЙСТРИНІ НЕ ТІЛЬКИ ПЛЕТУТЬ МАСКУВАЛЬНІ СІТКИ І В'ЯЖУТЬ «КІКІМОРИ», КОЖНА З НИХ ЗІ СВОЄЇ ПЕНСІЇ ВНОСИТЬ НА ДОБРУ СПРАВУ ЩОМІСЯЦЯ 100–200 ГРИВЕНЬ

згори його зчитують ті ж оператори безпілотників. А тут кожна в'язальниця працює індивідуально, тому це ефективніший спосіб убезпечення від виявлення позиції, яку покриває наш засіб, — пояснює переваги маскувального «хенд мейду» Надія Михайлівна. — Після того, як ми виготовили маскувальне укриття площею понад 100 кв. метрів для зенітного-ракетного комплексу «Оса» (зроблене з двох половинок. — Авт.), упевнилися, що можемо практично все.

«Бджілки» мають кілька кімнат у приміщенні в центрі міста, безоплатно наданих підприємницею, в якої тут була крамниця. Заходжу до одного з міні-цехів. Там саме відбувався процес виготовлення 142-ї числом «кікімори». Був шокований, дізнавшись, що в ній 7,5 тисячі вузликів! Також тут роблять спеціальні укриття-накидки для гнізд снайперів (8,5 тисячі вузликів). Товариство, яка ж це велика і важка праця! На виготовлення однієї «кікімори» за наявності всіх матеріалів йде три дні. Перші «кікімори» віддали розвідникам 3-під Трьохізбенки. Батько одного з бійців у 2014-му закупив «бджілкам» сітки на 4 тисячі гривень і сам привіз її. Тоді волонтери вив'язали їм 12 дебютних маскувальних засобів. До речі, «бджілки» настільки опікувалися цим хлопцем, що їм навіть вдалося його оженити!

— Також виготовляємо і пелерини (коротка, до пояса накидка) для розвідників — її зручно й швидко одягати та знімати, — зауважує Надія Калінченкова. — Торік один розвідник якось сказав: «Слухайте-но, напевно, ваші «кікімори» заговорені». І розповів історію, як восьмеро побратимів їхали в авто й потрапили під обстріл. Були поранені, але той, який не зняв «кікімору», не зазнав жодного ушкодження! І справді: працюючи за верстатами, прагнемо говорити й думати тільки про позитивне. Це наш особливий жіночий захист. А він, повірте, є дієвим.

Особливо надихає те, що до офісу «бджілок» матеріал прибуває навіть із окупованих територій. Також звідти привозять продукти і гроші для нашого війська. Приміром, нещодавно незламні патріоти українського Донбасу передали велику партію харчів, зокрема «сало сепарів» з Єнакієвого. Привезли із Донецька через блокпости і оберіг-вишивку бісером. Словом, люди там чекають на повернення української армії й прагнуть допомагати їй чим можуть.

Геннадій КАРПЮК

ФУТБОЛІСТИ — ЗАХИСНИКАМ УКРАЇНИ

За сприяння Федерації футболу України в Національному військово-медичному клінічному центрі «ГВКГ» облаштовано кімнату реабілітації

Завітавши навесні до головного медичного закладу МО України, президент ФФУ, народний депутат України Андрій Павелко зустрівся з пораненими в районі АТО військовослужбовцями. Андрій Васильович прийшов до хлопців не з порожніми руками. Вони отримали від нього футболки з національною символікою збірної, шарфи і продуктові набори. Під час зустрічі з пацієнтами і колективом травматологічного відділення клініки ушкоджень він поцікавився, яка допомога потрібна найбільше.

— Ми висловили побажання, щоб Федерація футболу України надала фінансову допомогу в облаштуванні кімнати реабілітації, — розповідає начальник травматологічного відділення клініки ушкоджень Національного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» полковник медичної служби Сергій Цівина. — Андрій Васильович пообіцяв допомогти в цьому. І дотримав свого слова. Зокрема коштом цієї організації капітально відремонтовано кімнату реабілітації. В ній за допомогою спеціального обладнання поранені бійці відновлюють функції ушкоджених верхніх і нижніх кінцівок. Кімната ніколи не порожніє.

Федерація футболу України і надалі надаватиме посильну допомогу в лікуванні та реабілітації учасників антитерористичної операції. Зокрема, за словами Андрія Павелка, планується придбати спеціальне обладнання для діагностичної спортивної лабораторії, яка має з'явитися на базі Національного університету фізичного виховання та спорту України і слугуватиме для скорішого повернення захисників країни до повноцінного життя.

Сергій ЗЯТЬЄВ

З ІСТОРІЇ ВОЛОНТЕРСТВА

1985 року Генеральна Асамблея ООН запропонувала урядам країн-членів ООН відзначати 5 грудня як Міжнародний день волонтерів на знак поваги до людей, які у свій вільний час працюють на благо суспільства

В Україні волонтерство як явище з'явилося на початку 90-х років минулого століття. А офіційно було визнане постановою уряду лише 2003 року. І все ж чи не вперше про нього заговорили 2012 року — під час проведення в нашій країні чемпіонату з футболу. Тоді, за офіційними даними, до Євро-2012 було залучено близько 12 тисяч волонтерів. Найстаршим серед них був 78-річний житель Донецька.

У деяких країнах волонтерство прирівнюється до служби в армії. Зокрема така практика існує в Чехії, Латвії, Угорщині. Найбільший розвиток волонтерство в Україні отримало з початком неоголошеної Росією війни. Саме волонтери навесні–влітку 2014-го надали Українському війську величезну підтримку, допомігши зупинити ворога. На думку незалежних експертів, волонтерська допомога, надана українцями захисникам країни, обчислюється сотнями мільйонів гривень. Багато небайдужих людей, які у важку хвилину надали допомогу війську, удостоєні високих державних нагород.

Сергій ЗЯТЬЄВ

Оголошується конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна, яке перебуває на балансі й обліковується в КЕВ м. Харків:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінювання, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтовна дата оцінювання	Мета проведення оцінювання
1.	Нежитлові приміщення на 2 поверсі будівлі № 31 нерухомого військового майна загальною площею 40,0 $м^2$ за адресою: м. Харків, вул. Полтавський шлях, 184, в/м № 38, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою передачі в оренду

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, по кожному об'єкту оцінювання окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Харків конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, які подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копії сертифіката суб'єкта про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних із виконанням робіт, а також терміну виконання робіт, якщо він не визначений в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочки платежів).

У випадку, якщо два або більше учасників конкурсу отримають однакову кількість балів, для визначення переможця конкурсу комісія враховує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінювання подібного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінки майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться у КЕВ м. Харків за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 61, об 11.00 через 14 днів після опублікування цієї інформації.

Телефон для довідок: (057) 700-44-63.

***

КЕВ м. Харків МОУ оголошує підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, проведеного 24.11.2016 р.:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінювання, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Переможець конкурсу
1.	Нежитлове приміщення будівлі № 23 (склад — навіс) нерухомого військового майна загальною площею 44,0 $м^2$ за адресою: м. Харків, вул. Конарева, 20, в/м № 28, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ФОП ДОРОШЕВ Р.О.
2.	Нежитлові приміщення окремо розташованої будівлі № 1 нерухомого військового майна загальною площею 461,0 $м^2$ за адресою: м. Харків, вул. Залютинська, 18, в/м № 122, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ПП «УКРСПЕЦЕКСПЕРТ»
3.	Нежитлові приміщення окремо розташованої будівлі № 2 нерухомого військового майна загальною площею 456,0 $м^2$ за адресою: м. Харків, вул. Залютинська, 18, в/м № 122, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ПП «УКРСПЕЦЕКСПЕРТ»
4.	Нежитлові приміщення окремо розташованої будівлі № 24 нерухомого військового майна загальною площею 421,5 $м^2$ за адресою: м. Харків, вул. Залютинська, 18, в/м № 122, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ПП «УКРСПЕЦЕКСПЕРТ»

***

Результати конкурсного відбору на посади керівників Концерну «Техвоєнсервіс» та ДП МОУ «Київське управління начальника робіт»

23 листопада 2016 року відбулося засідання постійно діючої комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України із заслуховування конкурсних пропозицій учасників конкурсного відбору на посади генерального директора Концерну «Техвоєнсервіс» та ДП МОУ «Київське управління начальника робіт».

За результатами проведеного комісією конкурсу переможцями конкурсного відбору визнано:

на посаду генерального директора Концерну «Техвоєнсервіс» — Замотаєва Євгена Миколайовича;

на посаду директора ДП МОУ «Київське управління начальника робіт» — Павленка Олександра Анатолійовича.

***

Інформація КЕВ м. Житомир про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна, що відбувся 18.11.2016 р.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення: **Приватне підприємство «Експерт-Сервіс-Консалт»** — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежного оцінювання з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при укладанні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— частина нежитлових приміщень сховища інв. № 96 площею 109,3 $м^2$, за адресою: м. Житомир, пров. 1-й Подромний, 3, військове містечко № 114.

***

Інформація КЕВ м. Житомир про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна, що відбувся 18.11.2016 р.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення: **Приватне підприємство «Бюро незалежних оцінок»** — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежного оцінювання з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при укладанні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— частина нежитлових приміщень в будівлі інв. № 391 площею 43,8 $м^2$, за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Озерне, вул. Авіаційна, 59, військове містечко № 84.

***

КЕВ м. Чернігів оголошує підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна, що відбувся 25.11.2016 р.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення:

ПП «АКСІОМА» — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежного оцінювання з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Чернігів, а саме:

Об'єкт № 1: нежитлові приміщення на другому поверсі двоповерхової будівлі комендатури № 101, загальною площею 239,07 кв.м, за адресою: Чернігівська область, Чернігівський р-н, смт Гончарівське, в/м № 5.

ФОП Волченко Олена Станіславівна — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежного оцінювання з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати, з метою продовження договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Чернігів, а саме:

Об'єкт № 2: нежитлові приміщення одноповерхової будівлі вузла зв'язку № 45, загальною площею 55,15 кв.м, за адресою: Чернігівська область, Чернігівський р-н, смт Гончарівське, в/м № 5.

Об'єкт № 3: нежитлові приміщення на першому поверсі двоповерхової будівлі КПО №222, загальною площею 54,63 кв.м, за адресою: Чернігівська область, Ічнянський р-н, смт Дружба, в/м № 1.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно військового містечка № 54:

— частина технічного майданчика площею 6,00 кв. м;

— частина технічного майданчика площею 14,00 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінювання: м. Київ, вул. Госпітальна, 18.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 30.11.2016.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Для участі в конкурсі учасники надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, які подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10:30 16 грудня 2016 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи слід надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефони для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення загальною площею 8,20 кв. м будівлі інв. № 68 військового містечка № 62.

Місцезнаходження об'єкта оцінювання: м. Київ, бул. Лесі Українки, 25.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 30.11.2016.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Для участі в конкурсі учасники надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, які подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11:00 16 грудня 2016 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи слід надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефони для довідок: (067) 405–01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує підсумки конкурсів з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

За результатами конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбувся 14 листопада 2016 року об 11:30, переможцем визнано ФОП Рябченко О.М. — для проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна, а саме:

— частини нежитлових приміщень у будівлі інв. № 39, в/м № 243, площею 47,00 кв. м, за адресою: м. Київ, вул. Світла, 6А.

За результатами конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбувся 14 листопада 2016 року о 12:00, переможцем визнано ФОП Чебаков О.І. — для проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна, а саме:

— частини нежитлових приміщень у будівлі інв. № 2, в/м № 1, площею 234,40 кв. м, за адресою: м. Київ, вул. Костянтинівська, 5.

За результатами конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбувся 25 листопада 2016 року о 10:00, переможцем визнано ТОВ «Український фінансово-інвестиційний союз» — для проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна, а саме:

— частини приміщень на другому поверсі будівлі казарми під лікувальний заклад за ГП-1 військового містечка № 25, площею 12,00 кв. м, за адресою: м. Київ, вул. Госпітальна, 16.

За результатами конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбувся 25 листопада 2016 року о 10:30, переможцем визнано ФОП Рябченко О.М. — для проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна, а саме:

— технічного майданчика військового містечка № 159, площею 300,00 кв. м, за адресою: м. Київ, вул. Бориспільська, 17.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення в будівлі інв. № 13 (Склад), військове містечко № 3, площа — 617,00 $м^2$.

Місцезнаходження об'єкта оцінювання: 33013, м. Рівне, вул. Кіквідзе, 64.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне (далі — КЕВ м. Рівне).

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження терміну дії договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 30.11.2016 р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443. Для участі в конкурсі учасники надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 кал. днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до КЕВ м. Рівне не пізніше, ніж за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться в 09:00 через 14 кал. днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8.

Документи надсилати поштою за адресою: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8, КЕВ м. Рівне; надавати особисто за адресою: м. Рівне, вул. Чернишова, 8, каб. 13. Телефон для довідок: (0362) 63-00-57; електронна адреса sekretarkev@i.ua

***

Інформація КЕВ м. Чернігів ЗСУ про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Чернігів.

Об'єкт: частина нежитлового приміщення одноповерхової будівлі вузлу звя'зку загальною площею 36,08 кв. м, за адресою: Чернігівська область, Чернігівський р-н, смт Гончарівське, в/м № 5, буд. № 45.

Орієнтовна дата оцінки: 23.12.2016 р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) до КЕВ м. Чернігів конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, які подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» .

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів претендента; копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копії сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.

2. Строки виконання робіт з оцінки (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінки) — не більше 7 днів (у разі необхідності — 3 дні для доопрацювання звіту).

3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно) за адресою: м. Чернігів, вул. В. Дрозда (Любченка), 19, каб. № 5 до 16:00, тел./факс для довідок: (04622) 5-30-27.

Конкурс відбудеться через 14 кал. днів після опублікування цієї інформації в газеті о 10:00, за адресою: м. Чернігів, вул. В. Дрозда (Любченка), 19.

***

Національний університет оборони України імені Івана Черняховського оголошує конкурс на заміщення вакантних посад

1. Викладач кафедри фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки і спорту навчально-наукового центру фізичної підготовки та спортивно-оздоровчих технологій, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1195–1310 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти та досвід учасника бойових дій або досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня, або стаж наукової, науково-педагогічної діяльності та досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня.

2. Начальник науково-дослідного управління (проблем воєнної політики та воєнної стратегії) — заступник начальника центру воєнно-стратегічних досліджень, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1804–2008 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-стратегічний рівень військової освіти, науковий (освітньо-науковий) ступінь, стаж наукової (науково-педагогічної) роботи не менше 3 років.

3. Начальник наукового центру дистанційного навчання, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1700–1800 грн.

4. Начальник наукового відділу досліджень та впровадження інноваційних технологій — заступник начальника наукового центру проблем запобігання корупції у секторі безпеки та оборони ШПК «полковник», посадовий оклад — 1649–1746 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти, науковий (освітньо-науковий) ступінь, стаж науково-дослідної роботи не менше 3 років.

5. Начальник науково-дослідного відділу (перспектив розвитку електронних засобів навчання) наукового центру дистанційного навчання, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр»; оперативно-тактичний рівень військової освіти; науковий (освітньо-науковий) ступінь та досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі знань.

6. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (перспектив розвитку електронних засобів навчання) наукового центру дистанційного навчання, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр» та стаж наукової (науково-педагогічної) роботи не менше 5 років (за наявності наукового (освітньо-наукового) ступеня або вченого звання — без пред'явлення вимог до стажу) або досвід служби у військах на посадах оперативно-тактичного рівня.

7. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (перспектив розвитку електронних засобів навчання) наукового центру дистанційного навчання, ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн (2 посади).

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр» та стаж наукової (науково-педагогічної) роботи не менше 2 років (за наявності наукового (освітньо-наукового) ступеня або вченого звання — без пред'явлення вимог до стажу) або досвід служби у військах на посадах оперативно-тактичного рівня.

8. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу (перспектив розвитку електронних засобів навчання) наукового центру дистанційного навчання, ШПК «капітан», посадовий оклад — 1135–1160 грн (2 посади)

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр».

Для участі у конкурсі надсилаються такі документи: рапорт, який подається за командою (заява); автобіографія; копії документів про освіту та кваліфікацію, науковий ступінь, вчене звання; службова характеристика; службова картка; медична книжка; довідка про проходження військової служби (трудову діяльність); список наукових праць (винаходів); витяг з Резерву кандидатів для просування по службі (якщо особа офіцерського складу бере участь у конкурсі на посаду, вищу ніж та, на якій перебуває).

Термін подання документів: до 01.01.2017 р.

Дата проведення конкурсу: 12.01.2017 р.

Документи надсилаються за адресою: 03049, м. Київ-49, Повітрофлотський проспект, 28, Голові конкурсної комісії Національного університету оборони України імені Івана Черняховського.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення в будівлі інв. № 21 (Будинок офіцерів), військове містечко № 1, площа — 44,40 $м^2$.

Місцезнаходження об'єкта оцінювання: 33001, м. Рівне, вул. Соборна, 227.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне (далі — КЕВ м. Рівне).

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження терміну дії договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 30.11.2016 р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443. Для участі в конкурсі учасники надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 кал. днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до КЕВ м. Рівне не пізніше, ніж за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 09:00 через 14 кал. днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8.

Документи надсилати поштою на адресу: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8, КЕВ м. Рівне; надавати особисто за адресою: м. Рівне, вул. Чернишова, 8, каб. 13. Телефон для довідок: (0362) 63-00-57, електронна адреса sekretarkev@i.ua

***

ОГОЛОШЕННЯ № 286/7/8427-НЕР про результати проведення конкурсу щодо закупівлі квартир на умовах пайової участі та на вторинному ринку в регіонах України

1. Замовник:

1.1. Найменування: **Міністерство оборони України.**

1.2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: **00034022.**

1.3. Місцезнаходження: **Повітрофлотський проспект, 6, м. Київ, 03168.**

1.4. Головний розпорядник коштів (повне найменування та ідентифікаційний код за ЄДРПОУ): **Міністерство оборони України, 00034022.**

2. Джерело фінансування закупівлі: **кошти державного бюджету України.**

3. Інформація про предмет закупівлі:

3.1. Найменування предмета закупівлі: **закупівля квартир на умовах пайової участі та на вторинному ринку в регіонах України.**

3.2. Кількість та місце поставки товарів чи надання послуг: **лот 1** — м. Кам'янське, м. Кривий Ріг, м. Новомосковськ Дніпропетровської обл. — до 100 квартир; **лот 2** — м. Бердичів, м. Новоград-Волинський Житомирської обл. — до 60 квартир; **лот 3** — м. Житомир — до 20 квартир; **лот 4** — м. Кропивницький — до 15 квартир; **лот 5** — м. Бровари, м. Бориспіль, м. Васильків, с. Софіївська Борщагівка Київської обл. — до 100 квартир; **лот 6** — м. Чорноморськ Одеської обл. — до 30 квартир; **лот 7** — смт Брюховичі, с. Липники, м. Винники Львівської обл. — до 3 квартир; **лот 8** — м. Рівне — до 30 квартир; **лот 9** — м. Чернігів — до 11 квартир; **лот 10** — м. Вінниця — до 15 квартир; **лот 11** — м. Харків — до 15 квартир; **лот 12** — м. Миколаїв — до 11 квартир; **лот 13** — м. Гайсин, м. Тульчин, м. Козятин Вінницької обл. — до 4 квартир.

3.3. Строк поставки товарів або надання послуг: **до 20 грудня 2016 р.**

4. Інформування про процедуру закупівлі:

4.1. Адреса веб-сайту, на якому замовником розміщується інформація про закупівлю: **www.mil.gov.ua, розділ «Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир.

4.2. Дата оприлюднення та номер оголошення про проведення процедури закупівлі, опублікованого в засобах масової інформації: **№ 286/7/7757-НЕР у газеті «Народна армія» від 03.11.2016 № 43 (5472).**

5. Результат проведення процедури закупівлі:

5.1. Дата визначення переможця конкурсу, який подав найвигіднішу конкурсну пропозицію: **25.11.2016 р.**

5.2. Конкурс скасовано чи визнано таким, що не відбувся:

5.2.1. Причина: **за лотами 3,4,10 та 12** — оскільки за лотами не подано жодної пропозиції; **за лотами 1 та 7** — оскільки до оцінки допущено конкурсні пропозиції менше двох учасників; **за лотом 11** — у зв'язку з відхиленням всіх конкурсних пропозицій.

6. Інформація про переможців конкурсу:

Лот 2 — м. Бердичів, м. Новоград-Волинський Житомирської обл. — до 60 квартир, гранична ціна 1 кв. м — 11 694 грн з ПДВ.

Пропозиція 19.2. Олексійчук Світлана Василівна: закупівля на вторинному ринку 1 квартири у м. Новоград-Волинський Житомирської обл., вул. Пушкіна, 14, кв.17; ціна 1 кв. м — 10850 грн без ПДВ, тел. (097) 874–26-58.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартири становить 10 850 грн (без ПДВ). Загальна площа квартири — 30,55 $м^2$, загальна вартість — 331 467,50 грн (без ПДВ).

Пропозиція 20.2. Лугуєв Шаміль Магамедович: закупівля на вторинному ринку 1 квартири у м. Новоград-Волинський Житомирської обл., вул. Рокосовського, 1, кв. 5; ціна 1 кв. м — 10 950,00 грн без ПДВ, тел. (063) 170-31-91.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартири становить 10 950 грн (без ПДВ). Загальна площа квартири — 77,4 $м^2$, загальна вартість — 847 530 грн (без ПДВ).

Пропозиція 8.2. ФО Ардикуца Станіслав Григорович: закупівля на вторинному ринку 1 квартири у м. Новоград-Волинський Житомирської обл., вул. Толубка, 16, кв. 40; ціна 1 кв. м — 11 100 грн без ПДВ, тел. (093) 337-02-20, (093)337-01-19.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартири становить 11 100 грн (без ПДВ). Загальна площа квартири — 70,9 $м^2$, загальна вартість — 786 990 грн (без ПДВ).

Пропозиція 23.2. Черноусько Валерій Трохимович: закупівля на умовах пайової участі 55 квартир у м. Бердичів, вул. Європейська, 84; ціна 1 кв. м — 11 690 грн без ПДВ, тел. (067) 595-52-36.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартир — 11 690 грн (без ПДВ). Загальна площа квартир — 3079,8 $м^2$, загальна вартість — 36 002 862 грн (без ПДВ).

Лот 5 — м. Бровари, м. Бориспіль, м. Васильків, с. Софіївська Борщагівка Київської обл. — до 100 квартир, гранична ціна 1 кв. м — 17 796 грн (з ПДВ).

Пропозиція 16.5. ТОВ «АВАКС ЮА»: закупівля на вторинному ринку 21 квартири у м. Бориспіль, вул. Київській Шлях, 47 — 17 квартир, вул. Робітнича, 19 — 4 квартири, ціна 1 кв. м — 14 000 грн (без ПДВ); директор Тинда Руслан Володимирович, тел. (044) 492-77-63.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартир — 14 000 грн (без ПДВ). Загальна площа квартир — 1 536,8 $м^2$, загальна вартість — 21 515 200 грн (без ПДВ).

Пропозиція 12.5. ТОВ «БОРИСПІЛЬ ПРОМІНВЕСТ»: закупівля на вторинному ринку **38** квартир у м. Бориспіль, вул. Головатого, 76, 76А, у тому числі 1-кімнатні: №№ 6, 10, 15, 18, 19, 22, 23, 59, 62, 63, 70, 71, 90; 2-кімнатні: №№ 41, 45, 46, 51, 57, 72, 76, 85, 88, 89, 92, 93, 96, 97, 101, 104, 113, 116, 132, 136, 156, 161, 166, 170, 171. Ціна 1 кв. м — 14 350 грн без ПДВ, директор Танцюра Світлана Вікторівна, тел. (067) 408-05-08.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартир — 14 350 грн (без ПДВ). Загальна площа квартир — 2 974,7 $м^2$, загальна вартість — 42 686 945 грн (без ПДВ).

Пропозиція 13.5. Товариство з обмеженою відповідальністю «ФПК «РЕГІОН — БУД»: закупівля на вторинному ринку 41 квартири у м. Бориспіль, вул. Нова, 31Б, у тому числі 1-кімнатні: №№ 10, 18, 23, 28, 31, 33, 36, 56, 58, 63, 66, 71, 73; 2-кімнатні: №№ 4, 9, 19, 29, 44, 49, 52, 57, 72, 77, 82, 87, 92, 97; 3-кімнатні: №№ 2, 7, 17, 22, 27, 32, 37, 42, 47, 54, 59, 89, 94, 99; ціна 1 кв. м — 14 350 грн (без ПДВ), генеральний директор Фурман Дмитро Сергійович, тел. (073) 417-04-44.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартир — 14 350 грн (без ПДВ). Загальна площа квартир — 2 885,1 $м^2$, загальна вартість — 41 401 185 грн (без ПДВ).

Лот 6 — м. Чорноморськ Одеської обл. — до 30 квартир, гранична ціна 1 кв. м — 12 849 грн (з ПДВ).

Пропозиція 11.6. ПАТ «ФІНАНСОВА КОМПАНІЯ «СТС-ІНВЕСТ»: закупівля квартир на умовах пайової участі **30** квартир у м. Чорноморськ Одеської обл., вул. Карла Маркса, 4, буд. 7–11; ціна 1 кв. м — 12 845 грн (з ПДВ), голова правління Саньков Сергій Вікторович, тел. (093) 323-02-03.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартир — 12 845 грн (з ПДВ). Загальна площа квартир — 1 852,26 $м^2$, загальна вартість — 23 792 279,70 грн (з ПДВ).

Лот 8 — м. Рівне — до 30 квартир, гранична ціна 1 кв. м — 13 278 грн (з ПДВ).

Пропозиція 31.8. ТОВ «ІБК «ГРАДОБУД»: закупівля квартир на умовах пайової участі **13** квартир у м. Рівне, вул. Академіка С. Дем'янчука, 1А, 1Б, ціна 1 кв. м — 12 799 грн (без ПДВ), директор Плисюк Михайло Миколайович, тел. (097) 770-11-84.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартир — 12 799 грн (без ПДВ). Загальна площа квартир — 910,7 $м^2$, загальна вартість — 11 656 049,30 грн (без ПДВ).

Пропозиція 32.8. ФОП Ковальчук Віктор Іванович: закупівля на умовах пайової участі **9** квартир у м. Рівне, вул. Київська, 67; ціна за 1 кв. м — 12 799,00 грн (без ПДВ), тел. (067) 364-09-08.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартир — 12 799 грн (без ПДВ). Загальна площа квартир — 612,6 $м^2$, загальна вартість — 7 840 667,40 грн (без ПДВ).

Лот 9 — м. Чернігів — до 11 квартир, гранична ціна 1 кв. м — 13 137 грн (з ПДВ).

Пропозиція 26.9. ПП «ЖИТЛОІНВЕСТ»: закупівля на вторинному ринку **10** квартир у м. Чернігів, вул. 1-го Травня, 191 — 9 квартир, 195Б — 1 квартира.; ціна за 1 кв. м — 13 099,95 грн (з ПДВ), директор Медвідь Микола Володимирович, тел. (0462) 674-864.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартир — 13 099,95 грн (без ПДВ). Загальна площа квартир — 880,2 $м^2$, загальна вартість — 11 503 575,99 грн (без ПДВ).

Пропозиція 25.9. ТОВ «КОМПЛЕКС «РІКО»: закупівля на вторинному ринку **1** квартири у м. Чернігів, вул. Шевченка, 99Б, кв. 4; ціна 1 кв. м — 13 120,00 грн. (без ПДВ), директор Рашина Наталія Юріївна, тел. (0462) 677-891.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартири — 13 120 грн (з ПДВ). Загальна площа квартири — 49,0 $м^2$, загальна вартість — 642 880 грн (з ПДВ).

Лот 13 — м. Гайсин, м. Тульчин, м. Козятин Вінницької обл. — до 4 квартир, гранична ціна 1 кв. м — 12 876,00 грн (з ПДВ).

Пропозиція 17.13. ПрАТ КУА «Карпати-інвест»: закупівля на вторинному ринку **4** квартир (№№ 2,13,24,35) у м. Козятин, Вінницька обл., пров. Лікарняний, 10; ціна 1 кв. м — 12 800 грн (без ПДВ); голова правління Марусяк Олексій Тарасович, тел. (032)242–63-01.

Ціна за 1$м^2$ загальної площі квартир — 12 800 грн (без ПДВ). Загальна площа квартир — 273,4 $м^2$, загальна вартість — 3 499 520,00 грн (без ПДВ).

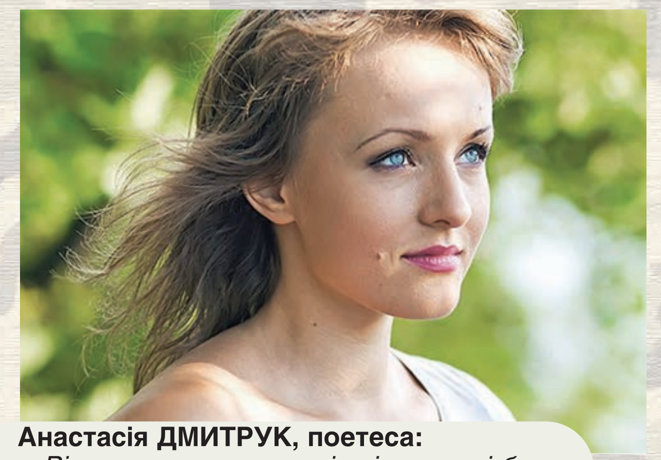
З ДНЕМ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ!

НАПЕРЕДОДНІ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА НАШИХ ВІЙСЬКОВИХ ВІТАЮТЬ ПРЕДСТАВНИЦІ НАЙЧАРІВНІШОЇ ПОЛОВИНИ ЛЮДСТВА

Марія СОБКО, співачка:

— Вітаю вас, наші захисники, з Днем Збройних Сил України! Кожному з вас бажаю міцного здоров'я, сімейного щастя та надійних друзів! Хочу побажати вам залишатися сильними духом, бо тільки тоді ми незламні. Нехай вас оберігає Господь у важкі хвилини! Миру нам усім! Зі святом!

Анастасія ДМИТРУК, поетеса:

— Вітаю наших захисників зі святом і бажаю мужності, мудрості, терпіння та віри. Віри в те, що все буде добре! Вас люблять, поважають і дуже чекають. Ви нам потрібні, ви нас надихаєте своїми подвигами. А особисто мене — на нові вірші. Ми переможемо разом, тому що знаємо ціну цій боротьбі, знаємо, за кого і за що б'ємося. Будемо тримати Україну. Зі святом вас, левині серця! З любов'ю і вірою у вас, ваша Настя.

ЕЙРА, співачка:

— Вітаю всіх наших захисників зі святом! Бажаю сили духу, міцного здоров'я, підтримки та любові близьких. Усім нам бажаю мирного неба. Низький уклін вам за те, що ви — наша опора і захист. Ми пишаємося вами і чекаємо вашого повернення додому!

Мати військовослужбовця, який загинув, захищаючи незалежність і суверенітет України, майор ЗС України у відставці Наталя ДУБЧАК:

— Щиро вітаю найкращих синів і дочок із професійним святом — Днем Збройних Сил України! Пишаюся вами і від усього материнського серця дякую за доблесть, честь і відвагу. Нехай Бог береже вас і ваші родини. Повертайтеся з Перемогою!

Гурт VRODA:

— Дорогі наші захисники! Щодня захоплюємося вашими сміливістю, мужністю, відданістю Україні. Бажаємо вам міцного здоров'я, мудрості та сил. Завжди відчувайте наші любов, підтримку та віру. Всім нам бажаємо: хай буде менше приводів застосовувати зброю і більше радісних приводів зустрічатися з вами!

Олена СУЕТОВА, волонтер:

— Хочу побажати кожному військовослужбовцю багато сил, терпіння, міцного здоров'я. Зараз дуже важко усім, але я переконана, що всередині кожного б'ється величезне серце. Я вірю, що ми зможемо перемогти та побачити мрію, заради якої усе відбувається. Ще раз вітаю зі святом!

Алла МАРТИНЮК, співачка, акторка:

— Мої любі хлопчики, я вас усіх люблю, ви мене знаєте. Це ваша «Бріджит». Я завжди буду поряд і хочу, щоби ви не зупинялися. Бажаю, щоб ваші рідні вас розуміли та підтримували, адже це дуже важливо. Я знаю, як вам важко, але пам'ятайте, що ми вас ніколи не покинемо. Вірю у нашу перемогу, тому що ви у нас — найкрутіші бійці!

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 33947 Замовлення 51245

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Володимир КОРНІЯКА, Костянтин МАШОВЕЦЬ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)

P — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004